

SiBiMol

Намальоване Нещастя

SiBiMol

«Намальоване нещастя»

Присвячується тій, хто бажав бути водієм тролейбуса, та тому хто сам не присвячений.

Розділ перший

«Даремна Робота»

Чи ви колись робили даремну або беззмистовну роботу? Ендрю міг про неї написати цілу книжку! Але найцікавіше це те, що його не змушували її робити. Йому не сказав директор та навіть не попросили. Він сам її знайшов та обрав. І це точно не був збочений спосіб себе катувати. Він обирав цю роботу для того, щоб досягти певної цілі, але те, що робота була беззмистовною, не давало йому спокою. Це настільки його гнітило, що він не міг думати ні про що інше. Одного разу, коли його друзі хотіли його підбадьорити, вони сказали «Якщо ти пішов туди заради цілі, то чи не надає ця сама ціль змісту, навіть беззмистовній роботі?» Але цей аргумент не так допомагав, як дратував його. Це те саме, що вичерпувати з річки воду ложкою, тільки тому, що тебе попросив робити це директор, для того, щоб посміятися. Ціль такої роботи - порозважати директора, хтось навіть скаже, що це є дуже важлива ціль, але чи це додає змісту, твоїй потузі вичерпати річку? Звичайно, що ні. Скільки вже раз обдумував ці думки Ендрю на робочому місці, і котрий раз ці філософські потуги закінчувалися його криком. І він нікому не заважав ні своїм бурчанням, ні своїм криком. Він навіть міг спати на робочому місці - це не заборонялося. Він сам перевірів робочий статут і упевнився, що міг спокійно голим вчити танці доісторичних племен Африки. Більш того, статут не забороняв це робити навіть зі своїми друзями, бо це були, як не як, племінні танці. Він міг спати, танцювати, читати чи пригати на скакалці, головне одне - не покидати робоче місце і слухатися вказівок комп'ютера. До речі, ця електрична свинюка за три місяця так і не сказала ні слова! Три довгі місяці він мріяв, що вона щось скаже, але сьогодні, як і завжди, вона мовчала.

Ендрю спостерігав за великими екранами, на них показували панораму міста. Зараз показували адміністративний район, з його високим будинками, рекламними біг бордами і великою кількістю пішоходів. Через те, що це був діловий район міста, люди зазвичай не привертали увагу своїм вбранням. Але і тут були ті, хто хотів здивувати інших, а це було досить не просто - люди багато чого бачили і дизайнерам потрібно йти на крайні міри, або бути дійсно божевільним, заради того, щоб просто здивувати людей. А все це через домашні синтезатори, які, років 20 назад, стали доступні простим смертним. Тепер кожен міг накачати різного одягу з мережі, і синтезувати її в дома. Головне - мати витратні матеріали. Тепер кожен міг за допомогою

спеціальної програми створити свою одягу, приміряти, зрозуміти, що вона не зручна і десь муляє, вдіти звичайний одяг і бігти, бо весь процес займає чимало часу, і не зрозуміло, що більше - прискіпливе пересування декоративних деталей в програмі або сам синтез речі. «Домашні синтезатори» були далекими нащадками 3D принтерів минулого. Ендрю подивився на свої кросівки, він сам їх спроектував і надрукував. На дійсно зручні кросівки у нього пішло 2 місяця.

- Як добре, що залишилось ще 30 хвилин і я буду вільний!

Пробурмотів Ендрю собі під ніс, поки читав список пасажирів у своєму тролейбусі. Це була дуже гучна назва - «мій тролейбус». Він, як водій тролейбуса, міг так казати. Але це не означало що він був водієм, і тим паче, що то був тролейбус. Ендрю виділив час на дослідження і міг сказати, що «оце», що рухається без дротів, і, на вигляд зовні, як довга срібна гусениця, у якої постійно міняються місцями, відділяються і приєднуються нові кульки, зовсім не схожа на тролейбус. Він навіть дослідив чому «оце» назвали тролейбусом. Все дуже просто, тому що останні 12 століть весь громадський транспорт називали як? Правильно, тролейбусами! А ще раніше були також автобуси і маршрутки, але ці назви вирішили не вживати. Чому, він так і не зрозумів, але собі це пояснював лінівістю людей. Правильно, навіщо видумувати нові назви, коли у нас уже є ідеальна назва - тролейбус. Його тіпало від назви цієї «гусениці» і від свого статусу «водій тролейбуса». Він навіть одного разу подумав, що це змова пращурів, щоб знущатися над ним. Потім він зрозумів, що це вже параноя, але думку не зміг повністю відкинути. Знову і знову його думки ходять по колу, зіштовхуються одні з одними і заважають іншим.

- Ні! Потрібно переключити увагу, на чому я зупинився? Так, список пасажирів.

Він, як водій, мав доступ до списку пасажирів та маршруту, за яким вони рухалися. Маршрут складав комп'ютер, аналізуючи заявки, які надходили через мережу. І вплинути на нього водій тролейбуса зовсім не міг. Список був дуже великий, як для звичайного вечора. Деякі імена були знайомі, але більшість він бачив якщо не в перше то час від часу вони попадалися на очі. У списку його особливо цікавили прізвища людей, які нікуди не їдуть, тобто

вони не обрали місце прибуття та їздили по місту, просто спостерігаючи за околицями і будинками. Містечко, у якому вони жили, було туристичним. Справа у тім, що в місті був музей штучного інтелекту і багато хто приїзжав подивитися та поспілкуватися з незвичним співрозмовником. І не було нічого дивного в тому, що було 4 капсули, які не мали кінцевої точки призначення. Тим паче, що вони зареєстровані на 2 досить відомі туристичні фірми. Але, крім того, було ще дві дивні капсули.

Перша була зареєстрована на містера Тьорнера, це був вчитель історії. Ендрю ніколи не бачив, щоб його вчитель просто мандрував по місту без діла. Хоча, можливо, в нього ностальгічний настрій, і він вирішив порозважатись у такій спосіб. А от інша капсула викликала досить великі підозри - вона зареєстрована на місіс Хадсон. Справа у тому, що це була сусідка його друга - Джоржа, і він дуже добре знає її, бо часто вони допомагали їй у домашніх справах, а ще частіше бешкетували у неї на подвір'ї. Її подвір'я було дуже великим і там росло багато різних дерев, де можна було як і поїсти плодів так і пограти у хованки, або посперечатися у спритності на гілях цих самих дерев. Так от, місіс Хадсон точно ніколи не мандрувала без цілі. Вона мала настільки прямий характер, що про неї казали «жінка-екскаватор». Вона не зупинялася, не бачила перешкод, ділила проблеми на ті, які могла вирішити або не могла. Ті, що могла, вирішувала, а якщо ні, то не звертала увагу. У неї було двоє дочок по років 12-13. Її чоловік помер багато років назад, Ендрю його ніколи не бачив та й ніколи не чув про нього, просто колись йому сказала мама про те, що він колись був. Так от, він собі не міг навіть уявити, що місіс Хадсон буде майже 2 години просто мандрувати містом і нічого не робити. Він знав, що їй було важко дивитися на тих, хто п'є чай більш ніж 15 хвилин. А сама вона ніколи не могла просто посидіти і подивитися у небо. Ендрю навіть думав, що ця жінка не вміє мріяти. Як би там не було, але декілька годин блукання по місту було дуже не звично, як для такої пані як місіс Хадсон.

Але тут Ендрю побачив, що чотири капсули визначили кінцеву зупинку. Це був один з найкращих готелей міста, туристи вже накатилися і вирішили відпочити. Нічого дивного тут не було, Ендрю і так не міг зрозуміти, що робити в їхньому містечку так довго. Ну приїхали, ну сходили в музей, ну послушали «цікаву» лекцію про штучний розум, ну побалакали з комп'ютером, якщо той захотів. А далі що? Попили кави і можна додому. Якби Ендрю був туристом у своєму місті, всі ці дії зайняли у нього день. Але туристи були тут тижнями, цього зрозуміти він не міг. Насправді, Ендрю хотів поїхати з міста для того, щоб стати дослідником, або аналітиком. Він хотів

досліджувати щось невідоме, але для цього потрібно вступити в академію наук. А це означає, що потрібні гроші для житла на іншій планеті і на дорогу, а ще важливіше - мати гарну репутацію. Саме тому він обрав цю роботу - водій тролейбуса. Тут він був відповідальний за життя пасажирів і, хоча гроші не такі і великі, але статус був важливіше за гроші. Саме тому, він себе заставляв ходити на бридку для себе роботу. Комп'ютер нарешті змінив маршрут у напрямку готелю і практично відразу капсула містера Тьорнера вирішила зупинитися коло магазину для малюків. Капсула містера Тьорнера відділилася і відпливла наліво, до магазину. Капсули туристів почали збиратися разом для того щоб колоною відділитися і поїхати в готель, але тут тролейбус почав призупинятися - його наздоганяла капсула зареєстрована на міс Браун. Ендрю не знав нікого з таким прізвищем. Хоча кінцева зупинка була визначена, як готель, вона на стала до колони, яка їхала до готелю, а спочатку приєдналася до хвоста тролейбуса, а лише потім поступово почала мінятися місцями з капсулами, поки не стала у колону, яка збиралася їхати до готелю. До закінчення зміни Ендрю залишалося ще 15 хвилин. Він вирішив написати своєму другу Джорджу, щоб зустрітися після роботи, але Джордж був поза зоною покриття

- Цікаво, де він знайшов таке місце, де немає мережі?

В мережі ходили «меми» про такі місця, щасливчиків, котрі знаходили такі місця, показували в новинах, і в такі місця приїжджали туристи. Хоча такі місця для паломників швидко закривали компанії-провайдери. Хоча Ендрю не вірив, що його друг в такому місці, він знав, що Джордж полюбляє різні технології, і це одна з них. Але час його відсутності був дуже дивний, бо вони домовлялися зустрітися, хоча Джордж любив чимось захопитися, особливо якщо це стосувалося витребеньок. Ендрю стало сумно, бо йому доведеться їхати до дому самому.

Неочікуванно Ендрю побачив, що зв'язку немає не тільки з Джоржем, але й зі всіма, хто був у нього в списку контактів. Це що, «ліг» весь інтернет-провайдер міста? Такого на пам'яті Ендрю не було. Та, напевно, ніхто такого не пам'ятав. На всякий випадок, Ендрю почав відео запис того, що коїлось навкруги, якщо це відео залити потім в мережу, то, можливо, він виграє приз в якійсь з номінацій. Таке часто траплялося, головне щоб було багато

переглядів відео, а щоб переглядів було багато, потрібно, щоб на відео було найбільше інформації.

Цікаво, що тролейбус рухався далі і транслявав те, що робиться зовні на екрани. Ситуація була один на мільйон. Коли він проходив навчання на свою посадку, йому пояснювалося, що система безпеки тролейбусів одна з найкращих на планеті, компанія-перевізник дуже турбувалася про пасажирів, тому комфорт і захист пасажирів був на першому місці. Тому саме ця компанія і виграла тендер на перевізника майже по всі їхній планеті. У перевізника була своя незалежна мережа і, тому було дуже дивно, що Ендрю не зміг зв'язатися хоча б з кимось, бо покриття зв'язку через мережу тролейбусів було, якщо не всепланетним, то, відсотків сімдесят, точно. І тут Ендрю зрозумів, що проблема зв'язку не в місці, а, скоріш за все, тільки у нього в тролейбусі. Ендрю навіть не міг допустити думки, що проблема може бути у всього перевізника відразу. І він був правий.

Несподівано Ендрю налякався тому, що до нього, як до водія, звернувся комп'ютер тролейбуса і позначка повідомлення була червоною. І це було дуже неймовірно. При навчанні йому пояснювали, що повідомлення з червоною поміткою означають, що комп'ютер оцінив ситуацію, як дуже серйозну, тобто комусь загрожує смерть - учасникам руху або пасажирам. В відео-уроку це було висвітлено, як фантастика і звучало: «Якщо на місто падатиме метеорит, заховайтеся під стіл - це збільшить ваші шанси на виживання».

Ендрю покліпав очима і перечитав повідомлення ще раз: «У капсулі №4523 не вистачає кисню. Відчинити шлюз не можливо. ERROR 404. Рекомендація: відчинити капсулу аварійною кнопкою. Увага! Життя однієї особи під загрозою»

Ендрю миттєво зупинив рух тролейбуса, як тільки міг, швидко рухав свою капсулу до потрібної, в ручному режимі, потрібна капсула була п'ята з початку цієї «гусиниці». Він чавив і чавив на важіль швидкості, для нього не було помітно, що він вперся в його обмежувач з самого початку. Капсули збоку перетворилися у сіру-стіну, і тільки комп'ютер виводив у центрі зору кількість метрів які залишились до об'єкту. 48-36-22-10-1. І тут Ендрю відчув інерцію у всій своїй безжалісній силі - він хотів бігти назад, до дверей, але не міг зробити і кроку, навпаки, його повністю тягнуло вперед, у стійку

керування. Так пройшло довгих 5 секунд. Нарешті він зміг почати рухатися в потрібному йому напрямку. Він просто вилетів з капсули і одразу почав щупати кнопку, яка відкриває дверцята в технічний карман. Він натиснув на кнопку аварійного відкриття дверей, вони роз'їхалися в сторону, тоді Ендрю відчув, як потік повітря пролетів повз нього і ввірвався у капсулу.

Коли Ендрю нарешті зміг потрапити у капсулу, він побачив дівчину, у котрої стрімко текли сльози, а з рота виривалися голосні хрипи. Вона навіть не звернула увагу, що тут з'явився ще хтось, або, що тут з'явилося вдосталь повітря. Вона дивилася вниз, собі на коліна, не маючи змоги відвести очі. Вона дивилася на тіло іншої дівчини. Це було точно тіло. Раніше Ендрю ніколи не бачив мертвих людей, але помилитися з висновком він не міг. Цей погляд, ці сині губи, ці вени, що на шиї - це все не могло бути живим. Він почав чути сирену рятувальників, гуркіт двигунів, але в голові кричала тільки одна думка.

Коли у капсулу почали заходити люди, вони змогли побачили майже таку саму картину, як і сам Ендрю, тільки до дівчини приєднався ще й хлопець, який стояв на колінах і повторював: «Я не встиг», «Я не встиг». Дівчина продовжувала плакати задихаючись, однак, тепер вона задихалася не від недостатчі кисню, а через свій плач, через своє невимовне горе.

Розділ другий

«Суперництво або щось більше»

Дві жінки у діловому вбрані стояли біля кавової машини і чекали свою каву. Вони вже зробили одну філіжанку і віддали її своєму підопічному. Він тримав її в руках і сидів на дивані у кімнаті для відпочинку. Але навряд він це усвідомлював, судячи по його поведінці. Його привели сюди 15 хвилин тому. Кеті і Тені вже встигли його розглянути. Вони бачили парубка років 20-25, який був трохи зависокий, не сильно, але його 187 см були помітні навіть коли він сидів. Але більше уваги привертала його «золоте» волосся. Тені була старшою, та і посаду займала важливішу ніж Кеті, але через свою доброту і пасивність в деяких справах, могло здаватися, що Кеті тут головна. Кеті не була злою або поганою, просто вона була більш сміливішою і постійно прагнула нових обов'язків. Вона голосно сміялася, мала знайомих у всіх відділках даної структури. Нарешті кавова машина справилася з еспресо і кавою з молоком. Кеті взяла еспресо, а Тені каву з молоком. Вони обернулися та, спробувавши свої напої, почали розмову:

- Треба визвати робота, щоб провів обслуговування.
- Так, - сказала Тені, – дуже довго щось почав робити каву.
- Я залишу заявку.
- Що там, «офіційна версія» готова?
- Текст готовий, зараз фінальна підготовка перед виходом до журналістів, - відповіла Кеті, подивившись у віртуальне меню.
- Це добре, бо ці журналюги такого понавидумували.
- Так, такого випадку не було на моїй пам'яті.

У Тені промайнула думка: «Що Кеті взагалі може знати?!», але тому, що сама не пам'ятала такого випадку і, в принципі, агресивною вона ніколи не була, вона промовчала. Натомість, вона перевела погляд на їх гостя і промовила:

- Бідненький, це ж потрібно було так невдало потрапи в таку ситуацію, а він лише робив свою роботу

- Так, але тій дівчині не позаздриш, приїхати в таку даличину, тільки для нещасного випадку
- Не випадковість це!
- А що це ще може бути?
- Ти що, не чула? Скоро знову буде розіграватись тен..., - але тут Тені побачила, що Ендрю дивиться і слухає їх, тому, вона сказала до нього, - О ти нарешті прийшов до тями? Як добре, Кеті, сходи і повідом про це. А ти пий каву, тепер все добре.

Ендрю сидів, акуратно вкутаним у ковдру та тримав у руках філіжанку з кавою. Вона була саме такою, як він і любив. Багато молока, вдосталь цукру, так, щоб гіркота кави взагалі не була відчутна. Він дивився на обох жінок, які стояли біля столу, позаду них стояла, певно, кавова машина. Приміщення було дуже просторим, це було відчутно по тому, як розходився звук. Він оглянувся і побачив, що по всій кімнаті був розстелений ковролін. Він побачив десять капсул для сну, більярд, полички з книжками, телевізори. На останніх показували кадри тролейбуса, але чомусь, без звуку. Він зрозумів, що він не в лікарні і, явно, не вдома.

- Я вибачаюсь, а як ви довідались що це моя улюблена кава?- нарешті заговорив він.
- Чесно, не знаєш?
- Ні, і не підкажете мені, де я?
- Ти в управлінні поліції, після цих подій, нажаль, потрібно задати пару запитань тобі ..., як свідку.
- Скільки зараз часу?
- 22 08, промовила Тені, подивившись на екран телевізора.
- Значить, пройшло дві години. А що з тією дівчиною?
- Ти про міс Джин Хадсон ?
- То була Джинні?!
- Так, з нею все добре, правда, вона зараз ще в лікарні, але з нею точно буде все добре, ти вчасно прийшов на допомогу.

- Ні, я не...,- не встиг домоворити хлопець, як почув, що до нього звертаються.
- Містер Ендрю Спенсер, мене звати Харрісон Кук, я прошу вибачення, але нам потрібно поспілкуватися, для того, щоб повністю розібратися в тому, що трапилося.

Перед Ендрю стояв чоловік років 50-ти, він складав враження чоловіка, який багато чого бачив на своєму шляху і точно був у собі впевнений. І, чомусь, його вибачень по ньому самому не було видно. За те, було помітно, що він далеко не звичайний патрульний і багато чого досяг, завдяки старанням, ну, або він просто себе так вів, у всякому випадку, у нього не було вибору, спілкуватися або ні, тому Ендрю піднявся, поставив філіжанку на стіл і привітався.

- Доброго вечора, містер Кук, я розповім вам все, що знаю
- Добре, тоді давайте пройдемо в мій кабінет

Містер Кук повів Ендрю до себе у кабінет. Вони вийшли з кімнати відпочинку і відразу потрапили у офісний шум - хтось говорив по телефону, хтось ходив з планшетами, хтось пив каву, а більшість дивилася на екрани і друкували на клавіатурах. Ендрю посміхнувся, їх спеціально посадили тут разом, щоб вони могли дивитися один за одним і за кімнатою відпочинку. Вчені зробили дослідження про офіси і сказали, що відкриті офіси працюють краще ніж коли у кожного своя маленька кімната. Напевно, цім керувалися директори поліції. Вони зайшли в ліфт і містер Кук сказав:

- Кабінет

Поки Ендрю зрозумів, що це було сказано не до нього, а до комп'ютера, у цей час містер Кук розвернувся лицем до нього і відкрито почав його розглядати. Ендрю не зрозумів, чи то було сказано як місце призначення чи пароль, але теж почав розглядати містера Кука. Нарешті, він спокійно стояв і тут було добре освітлення. Це був трохи кремезний чоловік, його лице було з чіткими рисами. Волосся було чорним, на лобі була пряма зморшка. З-під чорних брів на Ендрю дивилися два ока. Ендрю не встиг розглянути їх колір, бо ліфт відкрив двері. Вони вийшли не в коридор, а прямо в кабінет.

Було видно, що в кабінеті саме працювали. Практично всі стіни були заставлені полицками з книжками, чи скляними шафами, які слабо підсвічувались. Всередині були якісь предмети, але їх не розгледіти з такої відстані. До речі, ці шафи були єдиними, де було світло, окрім робочого стола. Ендрю, разом містером Куком, підійшли до стола.

На столі було багато паперів і папірців, вони були рівномірно розкинуті, на відстані руки, від терміналу в різні сторони. Правда, невеличка пачка паперів лежала прямо перед клавіатурою. Все убранство в кабінеті було щось середнє між хай-теком і класикою. Крісло було новим, агрономічним і нашпигованим різною електронікою, а стіл з дерева, і, єдиною його особливістю, на перший погляд, був його розмір. Ну, якщо він і не досяг розміру двоспального ліжка, то його творці явно хотіли досягти цієї цілі.

Він мав напівкруглу форму з сторони містера Кука і, напевно, там мав велику кількість дверцят і скриньок. Ендрю не здивувався, якби там було кілька таємних скриньок. Та в такому столі можна заховати сейф, і, навіть, набриднувшого співрозмовника. Ендрю посміхнувся своїм думкам, і доклав особливих зусиль, щоб посмішки не побачив містер Кук та щоб ненароком не стати тим самим співрозмовником. Але, судячи по погляду містера Кука, він щось побачив, від цього Ендрю стало ще важче контролювати своє лице. Доклавши особливих зусиль, він взяв верх над посмішкою і почав дивитися в блакитні очі містера Кука. Гра в поглядки продовжувалася, напевно, хвилину:

- Ендрю, будь ласка, розкажіть послідовно сьогоднішній вечір.

- З якого моменту? І, хіба ви не можете подивитись записи з камер нагляду?

- Мене цікавить твоє бачення ситуації

- Ну, сьогодні був звичайний робочий день, правда, звичайний тільки до того моменту, як пропав зв'язок з мережею. Це було приблизно без 15 хвилин 20:00. Я це помітив, бо нікому не зміг додзвонитися. Я думав, що це міг зламатися мій комунікатор, або це була поломка десь на серверах. А потім мені прийшло повідомлення від комп'ютера тролейбуса. Це було перше повідомлення від нього. Він сказав, що є загроза життю пасажирів, і ... і .. інструкції, як аварійно відчинити капсулу. І.. і.. я...я не встиг вчасно.. я чесно спішив, і все одно я не встиг.

Однак, Ендрю побачив, що містер Кук простягає йому чашку. Він взяв її, з вдячністю кивнув, та спробував напій, це знову була кава, і знову така, яку він любив. Але, насправді, він не хотів зараз навіть своєї улюбленої кави. Він випив би зараз чорного чаю з бергамотом, або чогось поміцніше.

- Ендрю, я хочу, щоб ти зрозумів одну річ, будь ласка, запам'ятай її - ти ні в чому не винен, ти зробив все, що міг, а зараз ми хочемо розібратися, хто ж винен у цьому випадку. Але це точно не ти. Ти ні в чому не винен! Зроби ласку, запам'ятай це і не сумнівайся. Добре? Тоді зроби ось що, скинь мені дані зі свого чорного ящика.

На чорному ящику зберігалось вся інформація про дії його господаря. І полісмену не потрібна була допомога, або згода Ендрю. Тим паче, після такої ситуації, яка сталася сьогодні. Але містер Кук виявив ввічливість і це сподобалось Ендрю. Він кивнув головою і його комп'ютер доповів про передачу файлів. Звичайному оббивачу не було відомо, навіть на якому з пристроїв, які так тісно увійшли в життя, зберігалися ці файли. Не говорячи про те, щоб просто почитати їх

- Ендрю, ти вже працюєш водієм тролейбуса 3 місяці? Що ти можеш розповісти про компанію-перевізника?

- Ви про «Always near»? Ну, про таких ж робітників, мені відомо дуже мало. Про тих, хто проводив навчання також нічого сказати не можу. Навчали мене за допомогою відео і симуляцій, навчав мене комп'ютер як і приймав екзамен. Можу сказати, що навчання якісне, немає зайвої інформації. Багато практики, мало слів. Ну, одним словом, якісне навчання.

- Хм.. А як тебе готували до таких ситуацій?

- Ну, в принципі, нас тільки до такого і готували, але, в той самий момент, зовсім не готували.

- Як це?

- Ну, нас навчали, як під страховку, як водити тролейбус. Де у нього аварійні кнопки і важилі. Ми мали бути руками комп'ютера в аварійних ситуаціях. Ну, як перезавантажити управляючий контур дверей, або ... як аварійно їх відкрити. Але, при цьому, складалося враження, що ці знання ніколи нам не знадобляться.

- А що ти можеш сказати про «Traibus company»? Яке навчання у них?

- Насправді, про це сказати нічого не можу, бо я відразу вирішив працювати в «Always near» тому тільки знаю, що це другий, по розміру, та і по якості перевізник, на нашій планеті. А так я з ними ніколи навіть не стикався

- Зрозуміло, скажи, а як ти думаєш, чому сталося ця трагедія?

- Як я зрозумів, то кліматична система капсули почала відкачувати повітря, я не думаю, що це було спеціально. Не вірю, що це все через тендер на пасажирські перевезення. Ці тендери не варті жодного людського життя. Скоріше, це якийсь брак у капсулі

- А звідки ти знаєш про тендер? Цієї інформації немає у вільному доступі

- Я почув розмову про це

- Ото ці жінки, ну, я розберуся з цім питанням. Добре, що ти маєш такий погляд на цінність життя. Добре, Ендрю, пам'ятай, сьогодні ти врятував життя. Тобі, напевно, час йти до дому. Але я хочу тебе про щось попросити. Багато хто захоче взяти у тебе інтерв'ю, або просто буде цікавитись тобою. Я хотів би, щоб ти стримався, поки йде розслідування. Також, якщо щось згадаєш, або просто захочеш довести до мого відома якусь інформацію, ось мій номер. Тебе, напевно, чекають на головному вході, тому давай я виведу тебе до чорного.

Тут містер Кук піднявся і пішов до ліфта. Він не оглядався на Ендрю просто йшов. Ендрю передбачив такий розвиток подій і спеціально пішов так, щоб пройти ближче до прозорих шаф. Нажаль, він не міг пройти коло всіх, але принаймні коло двох він пройде. Підійшовши до першої і зазирнувши в серединну, Ендрю збився з кроку. Там знаходилося три черепа з незрозумілими написами, але він їх не розгледів. Так само як, і що було у другій шафі. Ендрю несвідомо прискорив крок і майже одночасно зайшов у ліфт містером Куком.

Ендрю не пам'ятав як він спускався в ліфті, а потім як вони дійшли до капсули. Коло неї він побачив як Містер Кук простягнув йому руку. Ендрю взяв потиснув руку і почув такі слова.

- Ендрю, те що я казав, про розповсюдження інформації. В першу чергу, цією інформацією будуть цікавитись твої роботодавці. Їх можна зрозуміти, бо на кону їхня репутація, але я не раджу тобі ділитися з ними. Просто це може завадити нам розібратися в усьому.

- Я зрозумів вас, просто турбуюсь, що вони можуть буди дуже наполегливі.

- Це буде так, але ти не переживай. Вони нічого, крім як похвалити тебе, не зможуть. Головне зараз - попроси відпустку або лікарняний.

- Дійсно, від лікарняного я б не відмовився

Несподівано чоловіку прийшло повідомлення, судячи, як змінився його погляд, то це було щось термінове. Ендрю стояв і дивився, як його

співбесідник, туманними очима дивився крізь нього. Ендрю було не дуже зручно в такій ситуації, але піти він не міг. Нарешті містер Кук подивися саме на Ендрю і промовив.

- Вибач, але я візьму цю капсулу, а ти візьми наступну. До побачення, містер Ендрю

- До побачення, я радий був познайомитись

Але містер Харіссон Кук вже навряд чи слухав, він уже сідав у капсулу. Ендрю покрутив головою і обрав наступну капсулу для себе, до неї було метрів 10. Йдучи по рівному прогумованому покриттю стоянки Ендрю думав, як швидко летить час, бо вже було 23:21. Сідаючи в капсулу, Ендрю вирішував, чи варто було телефонувати своїм батькам, чи вже поговорити завтра зранку, бо вони жили за 2200 кілометрів і зараз у них було 2:21. Він вирішив, що завтра, а тепер він замислився про те, чи телефонувати Джорджу. Ендрю вказав капсулі у місце прибуття свій будинок. Він все ж вирішив послухатися містера Кука і взяти собі лікарняний, однак, не міг вирішити, на скільки часу взяти лікарняний - тиждень чи 10 днів. Вирішивши, що 10 днів - це забагато, він написав 7 і відправив лист своїй компанії.

Нарешті Ендрю був на самоті і міг спокійно подумати. Він не хотів згадувати те, що сталося, але і забути дівчину з синіми вустами не міг. Але думка про те, що він врятував Джинні Хадсон, його гріла. Треба зайти до неї в лікарню, але спочатку до дому, хоча ні, дім може зачекати. Ендрю вирішив, що завтра він вільний, а зараз саме час познайомитись з нічним містом і заїхати в бар. Хоча місто було великим і туристичним. Нічних барів було лише три. Два в готелях і один коло музею штучного розуму. Ендрю вирішив, що якщо він хоче познайомитись саме з містом то йому краще поїхати в бар що не пов'язаний з готелем. Тому що, в готелях постійно різні люди, та і не така там атмосфера. Він змінив точку призначення на бар «Випивший Азімов»

Однак дещо дуже здивувало Ендрю - двері капсули відчинилися, однак, за ними не була вулиця і місто, а інша капсула. Ендрю підійшов до шлюзу, він бачив край стіни, вона була темно червоного кольору і чомусь виблискувала жовтим. Несподівано Ендрю почув два сильних запахи - один незнайомий і досить гіркий, а другий - запах кави з молоком.

Ендрю перейшов у капсулу, що приєдналася до його капсули. Перше, на що він звернув увагу, який ідеальний стик між ними утворився. Він спеціально хотів подивитись на вулицю між капсулами, але у нього не вийшло. Капсула,

що приєдналася, була більшою, ніж звичайна. І стилізована під «Барокко» Кількість ліпнини і колон била всі рекорди в розумі Ендрю. Багато що поблискувало золотим покриттям, товстий килим червоного кольору, і багато інших деталей не давали сумніву, що власник такої капсули переплатив великі гроші, щоб йому її зробили такою розкішною. Хоча на погляд Ендрю це було не гарно, це було по когутськи, але про смаки не спорять. В центрі капсули стояв стіл і два крісла, теж не вибиваючись із загального інтер'єру. Коло них стояла жінка яка с посмішкою простягала йому чашку.

А після Ендрю почув жіночий голос.

- Я вибачаюсь, за вторгнення, містере Спенсер, і, в якості вибачень, прийміть запрошення пройти в мої апартаменти, на коротку розмову.

Жінка не зрозумілого віку простягала Ендрю чашку. Ендрю був впевнений що то його улюблена кава. Але вирішив спробувати і переконатися на сто відсотків. І це все таки була вона. Він поставив каву на стіл і промовив.

- Спочатку ви створіть ситуацію, яка вигідна вам, а потім ... Так, я не про це говорю.... Я попереджаю, я не скажу ні слова поки ви не поясните, чому саме ця кава?

« Доповідна начальнику управління поліції в місті Куаіат Рей містеру Харрісону Куку.

Тіло Стесі Браун, яка загинула у випадку коло готелю «Каліотте» сьогодні біля 20:00 години, зникло. Його нам відправили в грузовій капсулі з міського моргу, але, коли ми відкрили капсулу коло поліцейського моргу, там нічого не було. Ми ще займаймось комп'ютером, але навряд чи ми отримаємо з нього якусь інформацію»

Розділ третій

«Опівнічні розмови»

Ендрю дивився на незнайому жінку, а вона дивилася на нього. Інколи її погляд ставав трохи не фокусований. На справді, вона читала з віртуального екрана якусь інформацію. Нарешті вона промовила:

- Містер Спенсер, прошу вибачення, але, здається, вам не сподобалась кава.
- Ні, що ви, діло не в цьому. Можете мені пояснити ваш вибір?
- Якщо я скажу, що це було просто так?
- Я вам не повірю, таких випадковостей не буває.
- Хм., - задумалася жінка, на секунду підвівши очі вгору. - Просто у нас є певна інформація про вас, містере Спенсер, і там згадується також і про ваші смаки
- Значить, все такі досьє. Тоді звідки там така інформація?
- Ну, вибачайте, але я цього не знаю, і взагалі ми не з того почали нашу розмову. Ендрю, вас взагалі не цікавить хто я і чому ми так спілкуємось?
- Дійсно, дуже не зручно. Як можна до вас звертатись?
- Мене звати Кірігая Асуна, зараз я займаю посаду головного управителя в «Always near» в нашому місті. Тобто, можна сказати, що я ваш директор.

Ендрю дивився на свою новоявлену начальницю. Не можна сказати, що він був здивований такою зустріччю з начальством, але він був здивований виглядом самого начальства. Просто це було дивно, що молода жінка займає таку важливу посаду. Він не принижував жіночих здібностей, але це було досить дивно дати доручення провести таку важливу розмову їй. Вона не складала враження особи, яка має владу і вміло нею користується. Ендрю не вважав себе дуже важливою персоною, але інцидент мав для компанії надзвичайну важливість. Ендрю дивився в очі жінки, колір яких був десь між янтарним та карим, і хотів зрозуміти її думки, та думки справжнього керівництва, яке обрало її для такого завдання. У неї було коротке волосся, трохи нижче шиї. Колір волосся пасував до її очей, він був трохи світліше від них, хтось називав такий колір рудим, але Ендрю не думав що це рудий колір, він вважав його якимось окремим, бо рудий колір для нього був майже червоний, а цей був настільки світлим, що майже русий. Хоча водію тролейбуса до художника дуже далеко. Ендрю посміхнувся самокритичній думці. Однак Асуна заговорила знову:

- Цікаво, легке здивування, зацікавленість і, на завершення, посмішка. Досить цікавий набір емоцій, як для молодого чоловіка, якого щойно випустили з поліції. - Ну, а у вас досить цікава капсула. Я би сказав, що аж занадто, - камін в капсулі для тролейбуса - це явне перебільшення. Я прошу вибачення, я поспішаю, хотів би перейти прямо до діла.

Однак, Асуна перевела погляд в кут капсули. Перше, що кидалося в очі, то був дійсно кут. Кут у сферичній капсулі - це вже дуже дивно. А в тому куту був камін в якому досить сильно горіли дрова. Насправді, то була дуже якісна голографія, але запах багаття у повітрі був досить чіткий. Ендрю подумав "Наскільки технології можуть бути дивними". У голос він додав:

- Я розумію статусні речі і таке інше, але, як на мене, це вже занадто. Місіс Асуна, така розкішна річ, як ця капсула, у всіх директорів нашої компанії?

- Ні, що ви, містере Спенсер, просто в кожному відділку має бути така капсула, а сьогодні та, що приписана до нашого міста, була вільна. Чому б не скористатися такою нагодою і почекати в комфорті? До речі, я вас чекала майже 2 години, не розповісте мені, що там було в поліції?

- В поліції скопіювали мій «чорний ящик» і поцікавилась деякою інформацією. Але, нажаль, більше я розповісти не можу - з мене взяли розписку про нерозголошення. - Але, напевно, є певні речі, які вам можна розповісти? Наприклад, хто з тобою говорив, або, що їх цікавило в нашій компанії. До речі, від лица нашої компанії хочу подякувати. Ти врятував життя, ти герой!

У Ендрю знову збився подих, він знову пригадав лице дівчини. Ендрю міцно закрив очі. Асуна, побачивши таку реакцію, почала невпевнено додавати:

- Ми всі жалкуємо, щодо місс Браун, але я хотіла дещо розповісти про неї. У місс Браун була астма в досить серйозній формі. І, на той момент, коли ти отримав повідомлення, вона вже була мертва. Тому комп'ютер сказав тобі, що життя однієї людини під загрозою, він казав про місс Джинні Хадсон.

Ендрю відкрив очі, і дивився на начальницю втупливим поглядом, з правого ока у нього потекла сльоза, він по злому її витер і продовжив дивитися прямо в очі Кірігаї Асуни. Якби його не переповнювали б почуття, він би помітив, що вона дуже гарна. В її очах він бачив співчуття і скорботу - це його трохи здивувало і, саме це йому допомогло прийти в себе. Він прокашлявся і сказав:

- Звідки у вас така інформація?

- Вона була нашим пасажиром, ми копіюємо мед. карту пасажирів про всяк випадок. Все буде добре, не переживай, зараз відпочинеш на лікарняному, а після розслідування отримаєш нагороду. Керівництво нашої компанії придумало тобі нову роботу. Хочеш, я тобі скину новий договір працевлаштування?

Не чекаючи відповіді, вона надіслала йому файл з договором. Ендрю не очікував, що це буде так швидко. В його погляді явно була здивованість і настороженість. Тому Асуна почала швидко говорити:

- Ти не переживай, зарплату по цьому договору ти повністю отримаєш і жодних нарікань з нашої сторони не буде.
- Вибачте, але я дуже стомився, сьогодні я би не хотів приймати такого важливого рішення.
- Ми будемо з нетерпінням чекати вашої схвальної відповіді.

Асуна дуже дзвінко розсміялася, і досить голосно. Ендрю теж посміхнувся і почав вставати з крісла, чомусь він не пам'ятав, як туди сів. Асуна підійшла до нього і простягнула руку, він автоматично простяг свою, і місс Асуна почала сильно тиснути її, він не очікував такої сили від дівочих рук.

- Містере Ендрю, ми дуже раді, що ви працюєте саме в нас, і очікуємо, що наша співпраця буде довгою і плідною.
- Дуже дякую вам, міс Кірігая Асуна, я теж на це надіюсь.

Ендрю не почав нагадувати, що в своєму резюме він писав, що збирається за рік полетіти з цієї планети заради освіти. Коли він виходив у шлюз, кинув, погляд на камін і подумки сказав "Все-таки багатії явно зажралися". Камін в тролейбусі, добре, що хоч не джакузі.

- Не засиджуйтеся там, і, щодо кави, мені щойно надіслали повідомлення - одного разу ви виклали у соціальній мережі запис, як любите таку каву. Тому у досьє знаходиться така інформація.

Ендрю швидко обернувся і подивився на Асуну, вона посміхалась, їй дійсно було смішно. Тільки Ендрю не зрозумів: вона сміялась з походження інформації, чи з його реакції. Ендрю нарешті сів у звичайне крісло своєї капсули, а не шкіряне, як у тому «VIP тролейбусі». Він почав дуже здивовано казати до себе:

- Це що, якщо тоді я написав би, що люблю коньяк або віскі, то сьогодні мене весь вечір... Ні, навряд чи. Просто були б якісь нейтральні напої.

Через хвилю Ендрю відчув, що у нього бурчить в животі, він і не думав, що так зголодніє, всього кільки хвилин назад він нічого не відчував. А тут так різко захотів їсти, що аж не віриться. Він подивився у бік харчового синтезатора, він міг зробити досить смачну піццу. Але Ендрю подумав, що він вже майже коло бару. І, дійсно, тільки Ендрю подумав про це, як йому прийшло повідомлення про прибуття. Ендрю дав команду на відкриття дверей, відразу салон наповнило свіже нічне повітря. Тільки тут Ендрю зрозумів, що його капсула була наповнена штучним димом з капсули міс Кірігаї. Він знову подумав про багатіїв і їх причуди.

Вийшовши на нічну вулицю, він відразу відчув, що не дуже хоче кудись іти. У нього виникло почуття дискомфорту чи навіть страху. Скоріш за все, він не дуже хотів іти в незнаєме місце. Зупинившись напроти великої вивіски бару та озирнувшись по сторонам, Ендрю трохи здивувався, він раніше був на цій вулиці, але не пам'ятав, що цей бар був настільки великий. Діло навіть не в висоті, а ширині. Ендрю списав це на гру освітлення. Він продовжував стояти, хоча капсула вже поїхала на стоянку. Невідомо, скільки б це продовжувалося, але Ендрю почув досить голосну компанію, яка йшла десь на сусідній вулиці, і, судячи по звуках, вони йшли саме в бар. Він не дуже хотів, щоб його бачили переминаючись з ноги на ногу біля входу. Тому він глибоко вдихнув і зайшов у бар.

На диво, у барі смачно пахло чимось солодким і фруктовим. На фоні була майже класична музика, і не сталося того, чого Ендрю так боявся - він думав, що, як тільки він зайде, на нього обернуться всі відвідувачі, які будуть проводити його важкими поглядами. Але на нього ніхто не обернувся, це було навіть в деякій мірі образливо.

Ендрю почав досліджувати карту приміщення і шукати затишний куточок. Обравши один, на карті прямо перед очима виникла стрілочка найкоротшого маршруту. Комп'ютер також показав шлях щоб пройти через вбиральню. Ендрю послухався поради і пройшов весь шлях.

Поки він йшов, почав помічати різні дрібниці інтер'єру. Вся площа закладу була поділена на багато різних зон, які відрізнялися одна від одної, але мали спільну тематику - космічні кораблі, роботи і все, що з цим пов'язано. Кожен столик, де були відвідуючі, був огорожений якимсь полем, яке не пропускало ані звуку, а деякі і світла. Це Ендрю зрозумів, коли проходив коло одного стола, де явно щось голосно розповідали, але Ендрю нічого не почув, хоча жести і міміка його зацікавили. Ендрю присів за свій столик, який виявився металевим, а в деяких місцях навіть трохи з іржею. Він був

покритий якимось лаком, сидіння були пластиковими з наклеєною тканиною. Зосередившись поглядом на столі, він побачив, як сплигло віконце с поясненням, що це столик з реквізиту серіала про життя шатерів в астероїдних полях. Закривши повідомлення, він прочитав і про стільці і, навіть, лампу, яка все це освітлювала.

Зайшовши на сайт бару і трохи почитавши про заклад, він був дуже здивований, адже дізнався, що в приміщенні бару було приблизно 5000 тисяч різних експонатів, які відносились до різних часів людства, але зі спільною тематикою «космос-роботи-штучній інтелект». Тут навіть можна зустріти бармена-робота, який є не просто програмою, а штучним-інтелектом, якій проходить будь-які тести на вимірювання розуму і самосвідомості особистості. Сам робот живе в музеї, що знаходиться поряд, але господарю бару вдалося якось затягнути до себе таку незвичайну особистість. Сьогодні, правда, Бена не було. Так звали цього «робота». Чому саме «Бен», Ендрю не зміг дізнатися, адже про це на сайті сказано не було.

Ендрю все-таки вирішив замовити собі щось поїсти, він знайшов меню цього бару. Йому відразу запропонували страву дня - макарони по-флотськи та зорянисте пиво. Його зацікавила назва і фото, саме тому він перейшов у розділ «опис та склад страви».

«Макарони по-флотськи»

Страва відновлена з архіву перших людей! За допомогою нашого шеф-кухаря, навіть покращена! Одна з найкращих страв на нашій минулій батьківщині

- 1)Зварені в окропі мелені зерна пшениці(одна з найстаріших культурних рослин)
- 2)Обсмажені та подрібнені шматочки пехтюкрила (в оригіналі яловичина)
- 3)Набір овочів для смаку та спеції

«Зорянисте пиво»

Від найвідомішої пивоварні міста - пиво, яке можна посмакувати лише з цією стравою та тільки у нашому закладі. Вміст алкоголю 5%. Смакуй разом!

- 1)Солод
- 2)Ячмінь

Там були ще фото продуктів, хімічний склад і багато чого іншого, наприклад, відео з виробництва пива. Але це було занадто і Ендрю дійсно зголоднів,

тому просто замовив собі цю страву. Відразу з краю з'явився таймер зворотнього відліку, залишалося ще 3 хвилини 28 секунд. Ендрю почав оглядатися і зміг нарешті охопити всю структуру будівлі. Вона була круглої форми, але стіна досить химерно йшла зі сторони у сторону, утворюючи багато зиг-загів, але, не дивлячись на гострі кути, зал все одно виглядав круглим. Ці невеликі куточки ставали затишним притулком для тих, хто цінував власний простір. Ендрю був не один, хто любив сидіти скраю, хоча і відлюдником назвати його не можна, бо час від часу він все-таки обирав місця не біля вікон, а у середині залу.

У самому центрі була кругла барна стійка, діаметр якої приблизно 7 метрів. По периметру її охороняли високі стільці, на яких іноді сиділи відвідувачі. Ендрю помітив, як з шаленою швидкістю під барну стійку щось промайнуло. Не пройшло і 30 секунд, як звідти виїхав якийсь робот, на голові він тримав піднос, потім він поїхав по коридорах, невдовзі стало зрозуміло, що він їде саме до Ендрю. Було зрозуміло, що він може це робити швидше, але він явно цього не хотів. Він хотів поставити піднос рівно коли кінчиться час. Останніх 3 метри він ледве повз і активно крутив головою, ніби щось розглядував. І, в останню секунду, він постав страви на стіл. Коли він почав під'їжджати, з'явилось його ім'я R2D2, він видав якийсь дивний звук, який різав слух. Автоматичний перекладач перевів це, як "Смачного!".

Поки Ендрю читав про цього робота і його історію, він чемно чекав. Але пройшло дві хвилини, і він з дивовижною швидкістю поїхав в центр приміщення та просто залетів під стійку. Саме цікаве, що Ендрю помітив що, барна стійка майже непомітно рухається навколо своєї осі. Але це зовсім не заважало R2D2. Ендрю почав смакувати їжу вона дійсно була смачною, він дуже давно не їв щось настільки смачне. Пиво теж гарно пасувало до їжі. Почавши доїдати, він зрозумів, що не наївся. І думав замовити ще щось, чи повторити цю смакоту, вирішивши, що йому вже забагато нових вражень на сьогодні, він вирішив повторити замовлення. Тим паче, кнопка "повторити" була настільки велика, що не залишала жодного вибору Ендрю. Він вирішив, що обов'язково прийде сюди знову і сяде за барну стійку, йому було дуже цікаво подивитись, що там в середині і, як саме роботи-офіцанти туди потрапляють, так і взагалі йому дуже сподобалось тут.

До столику Ендрю підійшов якийсь чоловік і просто сів напроти нього. Ендрю здивовано подивився на чоловіка. Перше, що прийшло йому у голову, що це хтось з «Always near», бо чоловік був в офіційному костюмі і був схожий на ділову особу. Коротко пострижене волосся і налаковані туфлі явно говорили, що це не хіппі, а серйозна особа. Чоловік не заставив довго чекати та заговорив:

- Ви теж помітили, що порції замалі? Я з цим пробував боротися, але маркетингологи стояли на своєму. Вони казали: «Краще два рази по-нормальному, ніж один раз і забагато», - казав він досить сильно кривляючись.

Ендрю трохи витарився на такого собі прибульця і видавив із себе:

- А ви хто?

- А? Що, я не представився? Категорично прошу вибачення! Мене звати Славестус, можна сказати, що я головуючий цього закладу.

Тепер Ендрю витарився на нього на повну! Чоловік продовжив:

- Я бачу і розумію ваше ... здивування. Просто, я не міг відмовити собі в такому задоволенні, як познайомитись з героєм цього дня.

Ендрю видихнув, і сказав:

- Доброї ночі, містер Славестус, я дуже вибачаюся, але, напевно, я піду. У мене був довгий день, і немає жодного бажання заводити знайомства сьогодні вночі. Адже сьогодні цих знайомств аж забагато, хоча мені дуже приємна ваша увага, але я не герой, тим паче, сьогоднішнього дня.

Ендрю почав вставати зі столу і почув:

- Вибачте, якщо я вас засмутив, я цього не хотів. Будь-ласка, зачекайте хвилику, зараз офіціант привезе ваше замовлення, - Ендрю трохи напружився, тому Славестус почав говорити скоріше, - Ні-ні, це не те, що ви подумали. Замовлення буде запаковане з собою, вам не потрібно залишатись. Вечеря за мій рахунок!

Ендрю стояв та знову переминався з ноги на ногу і не знав, куди діти руки. Йому такі почуття конкретно набридли за сьогодні, зібравшись з силою, він подивився в очі цьому чоловіку, той знову заговорив:

- Розумієте, у мене є доступ до імен всіх відвідувачів, і так я ніколи не робив, але можна вам поставити одне питання?

Ендрю не дуже впевнено кивнув головою

- Що ви збираєтесь робити далі?

Це питання дуже якісно поставило Ендрю в кут, глухий такий кут. Ендрю довго дивився в блакитні очі Славестуса. Його відволік робот-офіціант, який дуже швидко привіз якийсь зверток і витягнув його в сторону Ендрю. Зрозумівши, що це, Ендрю взяв зверток і піднявся, обирнувшись, він із посмішкою сказав:

- Спочатку з'їм це, а потім піду спати.

Славестус проводжав Ендрю поглядом, він посміхався і тихенько казав: «Так і думав», але Ендрю цього вже не чув.

Вийшовши з бару на свіже нічне повітря, він сів у капсулу тролейбуса. Навігатор навіть не питає місце призначення, він просто їхав до дому. Ендрю вже не думав, що виконає свої слова, бо їсти, як і спати, йому вже не хотілося. Це питання біло настільки важке як і весь сьогоднішній день. Занурившись в роздуми, він навіть не пам'ятав, як добрався до дверей свого дому, як робив кроки, як відкривав і закривав хвіртку - все це робилося автоматично і, тільки не дуже голосні звуки, заставили його здригнутися та повернутися до реальності. Прислухавшись, він став, як статуя, бо почув, як хтось скрипучим голосом зве його

- Ендрю! ... Ендрю!... Ендрю!

Однак цим дивні звуки не закінчилися:

- Кись-кись, йди сюди, мій хороший, кись-кись.

Ендрю наповнили невимовні почуття, а голова почала придумувати епітети і різні прикметники, і, навіть, рифми до слів «Божевільна та хвора сусідка, котра назвала свого кота так, як і мене». Ендрю вже забувся про цю божевільну сусідку та її 12 котів.

Заходивши до дому, Ендрю голосно сміявся - він придумав дуже файну рифму і підібрав дуже звучні епітети. На превеликий жаль, він не буде нікому розповідати цей віршик, бо в ньому було похмуре закінчення, в стилі сьогоднішнього дня, без хеппі-енду. Хоч це було не дуже приємно визнавати, але таке завершення допомогло Ендрю заснути "без задніх ніг"

Кіргая Асуна побачила, як відмітка щойно зайшла в будинок. Вона вже більше години добирає слова, щоб гарно і пухнасто написати «не вийшло, провал». Її комп'ютер зовсім не допомагав в цьому, а всі синоніми, що він підбирав, спокійно можна використовувати в промові на похоронах, або на схожих по урочистості подіях. Це тільки бісило і виводило її з себе. Одне завдання, і те не виконала, за те поговорили про каву. Як це записати? Трохи подумавши, вона зрозуміла, що більше не зможе писати цей звіт і дописала:

«...тому містер Спенсер не прийняв договір, думаю, що, якщо підвищити платню, можна буде повторити розмову знову, через дні 3-4.»

Їй більш-менш подобалось, як це звучить, тому вона без вагань надіслала це повідомлення директору «Always near» в місті Куаиат Рей.

Розділ четвертий

«Про тих, хто працює в ночі»

Харісон Кук був у невдоволеному настрої - він щойно закінчив розмову з техніком по капсулам спеціального призначення. Чомусь було заведено на кожній капсулі, що працювала в моргу, писати «200». Чому саме «200», Харісон не знав, але ця традиція залишилась з далеких часів. Взагалі його розмова з техніком, яка переросла в розмову з комп'ютером капсули, йому дуже не сподобалась. Настільки не сподобалась, що він вирішив пройтись пішки по місту, і навіть маленький і противний дощик не зупинив його. Якщо коротко переказати останніх 40 хвилин із життя Харісона Кука, то це виглядало б так: зайшовши широким і швидким кроком у передостанній притулок кожного жителя цього міста, тобто у морг, він побачив досить велике збіговисько людей, як для такого не затишного місця. І всі ці люди стояли навкруги капсули, ніби кожен з них думав якщо він піде звідси або покаже, що його не цікавить, як таке могло статися, то його всі звинуватять у всіх гріхах. І вишенькою на торті, яка прикрашала цю картину були однакові вирази на обличчях. При чому будь-то директор моргу, що приїхав на ЧС, чи заблудший санітар з сусідньої лікарні, який прийшов в робочий час до друга з моргу, і навіть інженер по обслуговуванню вантажних капсул, який досить швидко приїхав на місце подій, своїм лицем показував повну відсутність інтелекту. Кроків Кука почути не могли, але його все одно помітили і впізнали, і, навіть почали розступатися, пропускаючи до капсули. При цьому ніхто не шепотівся, але все це проходили настільки синхронно, що Харісон Кук подумав, що вони репетирували або їми всіма керував один розум. У самому центрі стояли двоє, як самі причасні до події. Технік по обслуговуванню капсул у моргу і інженер з компанії виробника. Вони по черзі робили одні і ті самі речі, і, видно, не перший раз - їх очі були наповнені надією, що ось цей 24-ий раз буде ліпшим, ніж минулі 23 у кожного з них.

Харісон Кук почув як хтось біля нього кашляє, він озирнувся і побачив одного з молодших слідчих. У нього зовсім вилетіло з голови його ім'я, добре, що комп'ютер помітив заминку і почав виводити інформацію про

слідчого. Не тільки ім'я, але і завдання, яке доручене, і багато чого іншого. Харіссон Кук промовив:

- Містере Краун, будь ласка, розкажіть, що тут коїться.
- Капсула загубила тіло місс Браун, а технік і інженер по капсулах хочуть дізнатися, де саме.
- А хто ці всі люди? – тут містер Кук обвів поглядом всіх присутніх, яких стало поменше. Самі кмітливі вже пішли.
- Вибачте, секунду,- промовив чоловік.

Містер Краун ще голосніше прокашлявся і всі присутні почали досить швидко покидати приміщення. Найповільніше йшов директор моргу, він дивився на містера Кука таким молитовним поглядом, але містер Кук зробив вигляд ніби не помічає, він не хотів відволікатися на бюрократичні проблеми моргу, у нього своїх було вдосталь. Коли приміщення покинули всі, окрім техніка і інженера, містер Кук звернувся до них:

-І що трапилось? Як ви це поясните?

На цьому моменті технік з інженером ще раз переглянулися, і технік почав говорити. Видно, він почував себе більш винним, ніж інженер.

- Це важко пояснити, погляньте самі.

Технік запросив містера Кука ближче до термінала капсули, а після щось швидко ввів на консолі, і рукою звернув увагу на екран. Харісон Кук почав читати:

Точний час 00:12

«Журнал подій капсули спеціального призначення №2152»

- 20:21 Замовлення по координатам 00125–06521
- 20:27 Прибуття по координатам 00125–06521
- 21:31 Відкриття вантажного відділення поліцейським жетоном №37489
- 21:36 Закінчення вантажних робіт і закриття капсули поліцейським жетоном №37489 (вага вантажу 65 кілограм)
- 21:38 замовлення доставки за місцем прописки капсули «центральный морг міста Куаиат Рей» Режим доставки «наибережніший»
- 21:50 Прибуття в «центральный морг міста Куаиат Рей»

- 22:36 Відкриття вантажного відділення майстер-ключом судмедексперта №0012 (вага вантажу 65 кілограм)
- 22:59 Авторизація технічного персоналу id115028
- 23:35 Авторизація під супер-аккаунтом id000126

Харісон Кук продивився журнал ще раз, прокрутив його в одну сторону, а після у іншу. Повідкривав додаткові віконця, але зазвичай там були технічні дрібниці, які ніяк не допомагали. Він перевів погляд на техніка і запитав

- Ну, і де цих 65 кілограм вантажу?

Технік переглянувся з інженером. По їх обличчях було видно, що вони щиро надіялись, що це запитання не прозвучить. Але Харісону Куку було все одно на їхні сподівання і він продовжував чекати відповіді.

- Можливо, стався якийсь сбій, через що капсула досі думає, що в ній є вантаж....

На цьому моменті впевненість в голосі техніка зовсім здулась, тому що одна з брів начальника поліції дійшла до верхньої точки.

- І де, по-вашому, знаходиться наш вантаж вагою 65 кілограм?

Видно, у містера Харісона був хист до незручних запитань, тому йому відповів не технік, а інженер по обслуговуванню капсул:

- Ми вважаємо, що пройшов сбій і капсули переплутались, а разом і з ними і їхні данні. Зараз ще 23 спеціальних капсули на різних замовленнях, і, можливо, ми знайдемо наш вантаж в одній із них.

- Що зроблено для перевірки цієї інформації ?

- Ми розіслали нові капсули по замовленнях, а ті всі їдуть сюди і відкриваються тільки полісмену. На протязі години вони мають бути тут.

- Що показують камери відеонагляду?

- Ну, камери підтверджують, як закрили капсулу з місс Браун, а тут камери показують, як відкрилася пустою.

- А що з відеокамерами на самій капсулі?

- Їх немає на капсулі....

Саме в цей момент Харіссон Кук ще раз показав, як у нього може високо підійматися тільки одна брова. Технік почав тараторити:

- Ну, розумієте, люди проти того, щоб їх знімали камери, особливо, коли вони користуються нашими капсулами.
- І як же ваші клієнти показують своє невдоволення? – містер Кук обвів поглядом холодильники.
- Зазвичай просто складають договори, і там це зазначено... відсутність камер.
- І, що, немає інших способів нагляду, крім цього «журналу подій»?
- Ну, це капсули спеціального призначення, навіщо ?
- Для того, щоб у нас не зникали цінні вантажі безслідно.

Харіссон Кук обернувся до містера Крауна і сказав:

- По прибуттю капсул, перевіряйте їх, якщо знайдете нашу пропажу, відразу наберіть мене, я буду поруч.

Містер Кук закінчив розмову, вона йому не подобалась, але він отримав полегшення, що вона нарешті закінчилась. Він знову йшов широким кроком до виходу, покидаючи приміщення дислокації капсул і холодильників. Коли за ним зачинилися досить незвичні двері, він отримав ще більше задоволення від подиху чистого повітря. В минулому у приміщенні було чисте повітря, там стояли найкращі системи очистки повітря і провітрювання, але певна атмосфера давала свій дискомфорт. Але його обличчя відразу напружилось. У Харіссона Кука взагалі було дуже емоційне обличчя і це часто заважало його роботі. Він з цим боровся, але будь-яка боротьба з собою, приречена на гру в піддавки, практично завжди. Він скосив погляд на особу яка викликала його невдоволення. Це був директор моргу, він його знав, просто робота така. Але їхнє знайомство не завадило містеру Куку йти, як він і йшов, не збавляючи кроку. Видно, що містер Бенер не викликав у Харіссона Кука симпатії. Містер Бенер зробив останній ривок і порівнявся кроком з начальником поліції, і почав говорити:

- Містер Кук, як гарно що я вас зустрів. – Містер Кук подумав: «Ага, зустрів, чиста випадковість».- Скажіть мені, будь-ласка, чи має поліція якісь претензій до нас?

- Поки ми розбираємось в ситуації, всі коментарі пізніше, - містер Кук сам не помітив, що відповідає, як для журналістів.
- А ви дуже поспішаєте? Може зайдете до мене в кабінет? Вип'ємо філіжанку кави?
- Ні, в мене справи, мені потрібно відвідати потерпілу.
- Місс Хадсон? То давайте я проведу вас технічним коридором прямо в лікарню!
- Ні, дякую, мені потрібно освіжитись.
- Але надворі дощ!
- Саме те, що мені потрібно, до побачення, містер Бенер.

Містер Кук дійшов до дверей і, не призупиняючись, переступив поріг моргу. Відразу за дверями йшов досить сильний дощ, але це ніяк не збентежило його. Як тільки на нього мала би впасти крапля, вона вдарялася об невидиму стіну, яка куполом огортала містера Кука. Це була спеціальна низькочастотна парасолька. Він створював цей захист від непогоди, правда, тільки від крапель або снігу. Проти сильного вітру він не допомагав. Таких особистих парасольок майже ні в кого не було. І діло не в тому, що це відносно нова технологія, сучасні технології спрощували виробництво до елементарних речей. Просто коли працює один такий зонтик, все йде ідеально, а от коли йде група людей і в кожного такий зонтик починаються проблеми. Основна проблема не в тому, що тоді деякі краплинки дощу проникають, ні, їх було зовсім мало, але, деякі з них, особисто на межі двох куполів вибухають. Уявіть, як ви йдете в дощ під парасолею і вам добре, по невеликій сфері над вами гарно сповзають краплі, але раз в деякий час проникають краплинки під купол і вибухають у вас біля вуха, наприклад, і малесенькі частиночки краплини оббризкують вам шию. І ви не знаєте, коли буде наступна така краплинка. Говорять, що одну бабусю такий зонтик довів до приступу, добре, що зараз у кожної людини є реаніматор. Але зараз нічого не заважало містеру Куку користуватися цим чудовим пристроєм. Він йшов серед зливи, насолоджувався запахом грози, правда, він дійсно хотів освіжитись. Тому весь цей час він шукав, як вимкнути цю парасольку.

Інтерфейс зонтика був глибоко закопаний під різними ярликами і силочками на дуже важливі речі, принаймні, так думав містер Кук в момент, коли зберігав це все. Але проходив час і він забував, чому цей ярлик заслужив

увагу бути присутнім в меню на перших 2 сторінках. І, хоча, різні органайзери боролися з цим безладом, але люди продовжували створювати хаос на своїх віртуальних робочих місцях. Щоправда, були виключення, наприклад, зустрічались дотошні люди, котрі якщо не наведуть лад у віртуальному меню, не зможуть заснути. Але Містер Кук не відносився до цих людей, використавши пошук, він все таки знайшов, як вимкнути зонтик. На нього відразу хлинули краплі, вони суперничали між собою, хто швидше заповзе під комір, хтось взагалі не потрапляв на містера Кука, хтось з великою швидкістю стікав по носі, а були і такі, котрі плутались у волосі. Але у жодної з них не було шансу, бо містер Кук вимкнув захист тільки над головою. Простоявши одну хвилину під зливою, зонтик знову включив повній захист, бо спрацював таймер. Містер Кук витер деякі краплинки, йому взагалі сподобалась ця процедура. Він трохи подумав і вирішив, що, для повного освіження, йому потрібно випити чорного чаю з бергамотом. Написавши в пошук «замовити чай» і вибравши одну з цілодобових кав'ярень, він замовив чай. По всьому місту були багато різних автоматичних кав'ярень, туди неможливо зайти, але роботи-офіціанти обов'язково піднесуть ваше замовлення прямо до вас. Наприклад, ви чекаєте на лавочці, або навіть не призупиняючись йдете, куди йшли, і робот вас наздожене. Містер Кук зробив замовлення і продовжив свій шлях, він йшов по тротуару. Він обходив квартал, який був наповнений різними лікарнями, поліклініками і лабораторіями. Також тут був і морг, з якого саме йшов містер Кук. Він йшов і роздумував про день. Йому він дуже не подобався, сама ситуація з нещасним випадком, загублене тіло дівчини. У них було спокійне місто, дуже рідко коли траплялися такі голосні ситуації. Але все підштовхувало до висновків, що міс Браун настільки не щастило, що навіть її смерть не зупинила потік нещастя, або це все одна велика підстава і хтось за цим стоїть. І ось таких справ у містера Кука ще не було. Він вирішив зібрати більше інформації про міс Браун, і навіть надіслав слідчим цей наказ. Але було дещо гірше за все це, це те, що наближалась перевірка поліції. Можливо, вони і змогли б розплутати цю справу, але коли йде перевірка і, в буквальному сенсі, над тобою хтось стоїть, це не спонукає до швидкого рішення проблеми. Перевіркою різних служб на планеті займалися СБ, тобто служба безпеки. Вони перевіряли компетентність різних служб і окремих працівників у всіх важливих організаціях, на жаль, поліція входила в цей список. Містер Кук розумів, що перевірки потрібні, але це не зобов'язувало їх любити. Взагалі його повідомили про перевірку добрі люди, і це дало змогу підготувати документацію і проблем з цим не має бути.

Тут містер Харіссон Кук почув серед звуків дощу новий звук, це був негучний гуркіт, він швидко наближався зі спини. Полісмен обернувся - це був дрон-офіціант, містер Кук простягнув руку і взяв стаканчик чаю з спеціальної платформи. На дроні теж був зонтик і, тому стакан був майже сухий, лише 5 крапельок змогло потрапити на стакан коли його рука несла його від платформи і під захист свого зонта. Взагалі технологія зонтиків подобалась людям. І проблема вирішилась дуже просто, адміністрація міста встановили такі зонти над тротуарами всіх великих вулиць. Тому дощ йшов тільки над проїжджою частиною, в пізню пору зонтик над тротуарами відключався. Містер Кук засмакував чай, він був ідеальний для цієї ситуації, гарячий, смачний - нічого більше і не потрібно.

Містер Кук уже майже підійшов до лікарняного стаціонару, де зараз перебувала місс Хадсон . Він точно не знав, чого прийшов сюди, просто йому потрібно почекати певний час, поки перевірять всі капсули, і краще щоб він провів цей час не в моргу. Все таки, містер Кук надіявся на простий збій в системі, і що тіло місс Браун знайдеться. Але раз він тут, то чому б не подивитися на міс Хадсон своїми очима. Тим паче, вона спить і проблем його присутність не викликає. Якщо містер Ендрю просто мовчав, і відмовлявся від допомоги, він явно розумів, то у міс Хадсон явно була істерика і стрес. І, хоча містеру Куку було цікаво дізнатись, що знає ця дівчина, але воно не варте того, щоб зараз її бентежити.

Коли лікарі дозволять, тоді можна буде і поговорити ,для цього є спеціально навчені люди. У випадку з містером Спенсером, діяли особливі обставини, тому з ним поговорив особисто містер Кук. Містер Ендрю склав гарне враження, трохи молоде ставлення до життя, але час це виправить, особливо, віру в людей. Хоча, можливо, це робота зробила з Кука циніка ? Містер Кук не зміг відповісти собі на це запитання, він хотів пригадати себе молодого, свої думки і прагнення, але не зміг. Таке відчуття, що сам він не мінявся тільки світ навколо нього нісся кудись, не призупиняючись. Випивши чай, містер Кук зайшов у лікарню, він, звірившись зі своїми даними, обрав 3 поверх у ліфті. Чоловік почав йти по коридору користуючись картою, до відмітки залишалось лише пара кроків. Містер Кук сам не розумів, чому але він почав хвилюватись. Це було дивно, адже він багато чого пережив і, тим паче, бачив. Містер Кук посміхнувся сам собі з думкою, що він, все таки, людина.

Підійшовши до великого вікна у палату, містер Кук побачив дівчину котра лежала в позі ембріона. Вона лежала спиною до нього, тому він міг побачити тільки її руде волосся, але біля неї були ще двоє. Одна молода дівчина і пані,

інтерфейс палати підказав, що окрім потерпілої Джинні Хадсон, тут біла її сестра - Дженні Хадсон, і матір - Скарлетт Хадсон. Дівчатка спали і трималися за руки, але місіс Хадсон відразу побачила його і встала з наміром поговорити з ним. Це містеру Харісону Куку не подобалось, він зрозумів чому хвилювався в коридорі.

Вийшовши з палати, місіс Хадсон підійшла до Харісона Кука і промовила:

-Привіт, Кук, я знала, що ти прийдеш.

-Привіт, Скарлетт, я теж знав...

З повідомлень які надходили Ендрю Спенсеру:

02:34

Абонент Джордж Жерон з'явився на зв'язку, передзвоніть йому, будь-ласка.

02:41

Залишено відео-повідомлення натисніть, щоб переглянути.

02:43

Ендрю, ти живий? З тобою все нормально? Надіюсь, що так! У мене є, що тобі розповісти про містера Тьорнера. Пам'ятаєш його? Це розмова не для комунікатора, але це серйозні речі! Дзвони, як зможеш!

Розділ п'ятий

«Звуки минулого відлуння»

- Харрі, скільки років пройшло?
- 15 років, довгих 15 років, Скарлет.
- 15 років... цілих 15 років ти не розмовляв зі мною.... Чому?
- ...мені соромно, Скарлетт.
- А мені було важко! Мені потрібен був брат, а не слідчий!
- Але я не зміг розібратися! Як я міг дивитися тобі в очі?
- Я втратила чоловіка, а ти покинув мене!
- Я не зміг розібратися, я теж в цьому винен!
- А якби не ця ситуація, скільки б ти мене уникав би?

На цьому слові місіс Скарлет Хадсон не витримала і розплакалась, містер Кук теж був на межі і підійшов до неї, щоб обійняти. Він теж просльозився. Вони стояли в коридорі лікарні і згадували минуле. Воно не було приємним, і спогади їх не тішили. Але це йшло на користь їм, спогади були не приємні, але зараз вони відчували просто смуток. Вони просто розуміли, що не могли змінити минуле, яким би воно не було. Містер Кук відчував, що тут він зустріне свою сестру, але і водночас і боявся цього, тому навіть в думках не хотів згадувати про свої сімейні узи з Джинні Хадсон. Він підсвідомо хотів зустрітися з сестрою і побачити племінницю, але боявся не просто зустрічі, а навіть свого бажання. Багато років тому, коли він розпочинав свою кар'єру слідчого, він дружив з чоловіком своєї сестри. Але одного вечора він посварився з ним, той ніс маячню і не хотів поступатися своєю думкою, прямо як і сам Харрісон Кук. Тоді вони злі розійшлися по домівках, так думав Кук. Він останній хто бачив чоловіка своєї сестри живим. Через кілька днів його тіло знайшли в одній з лабораторій. Причиною смерті назвали зупинку серця. На запитання «Чому?» лікарі ніяково розводили руками. Сказали, що, скоріше за все, просто був якийсь вроджений порок серця. Але Харісона Кука це не влаштовувало, він шукав інші причини. Але зупинку серця нічого не могло викликати, що було в лабораторії, або на роботі, де працював містер Хадсон. Все зводилося до нещасного випадку, але містер Кук не хотів

миритися з цим. Він розповів про свої переживання і те, що знав, сестрі. Тоді Скарлетт була не в собі і наговорила багато речей, за які багато жалкувала по тому. Але Кук все прийняв близько до серця. Ні, він не образився, просто відчував, що вона права. На початку він хотів просто знайти, те, що виправдає його самого. Бо нещасній випадок, означав для містера Кука лише його провину. Пізніше його направили на спеціальні курси для підвищення кваліфікації, після повернення він продовжив шукати, але йшли дні, тижні, місяці, і навіть роки. Разом з племінницями росло і почуття вини. Якщо він продовжував жити на цій самій планеті, то їм би, скоріше за все, вдалося б примиритися раніше. Новина про те, що Джинні Хадсон потерпіла, настільки вивела полісмена з рівноваги, яку він насилу зберігав, що його підсвідомість привела його сюди. У нього в голові билися надії. Він дуже хотів би, щоб його племінницю не спіткала така доля. А іншою надією він сильно бажав бачити і поговорити з рідними, хоча б у якості полісмена... Він і не надіявся, що знову буде так просто обіймати свою сестру, тому він швидко почав говорити, те, що хотів сказати дуже давно:

- Скарлетт... вибач мене будь-ласка, я хотів... я просто хотів.....
- Будь-ласка і ти вибач мене, я говорила зайве, ти не заслуговував тих слів, як ніхто не заслуговував. Просто я ... я горювала... я хотіла... Чому ти не відповідав на дзвінки? Листи?
- Я не заслуговував на них.
- А я? Заслужувала? Чому ти не робив це заради мене?
- Вибач, але я не міг собі дозволити цього, будь-ласка, скажи, як твої дівчатка?
- Джинні просто налякалися, їй дали заспокійливе і вона практично весь час спала, – під час цих слів Скарлетт дивилася через скло на дівчат, що спали на ліжку, вона продовжила - Лікарі сказали, що зранку можна буде забрати її додому. Скажи, що взагалі сталося?

Хоча містеру Куку ситуація не подобалась і було багато чого незрозумілого, але розповідати про свої переживання він не хотів. Тим паче Джинні просто була не в тому місці і не в той час, добре, що з нею все обійшлося. Тому містер Кук відповів досить поверхнево:

- Скоріше за все це якась поломка в пасажирській капсулі. Джинні просто не пощастило їхати на ній. А Джинні? Як вона? Вона на рік молодше Джинні?
- На два, зараз закінчує навчання і думає про те, що робити далі. Але вона таки бешкетниця, що на вранці вибере, щось в цьому році. Вона часто починала щось робити і кидала вже за тиждень, в найкращому

випадку, за місяць. Якби не її постійна робота у сім'ї флористів, я би переживала за неї.

- Це скільки їм років?
- Джинні 20, а Дженні 18
- 20 років...

Містер Кук був у шоці, хоча перерахувавши роки у розумі, він зрозумів, що так їй стільки вже і повинно було бути. Просто діти мають таку властивість, як рости...швидко рости...особливо чужі діти. Якби це не подобалось містеру Куку, але назвати Джинні і Дженні своїми він не міг. Поки не міг...

- Харрі давай сходимо вниз в кафе, я просто ще не обідала

Харрісон Кук йшов разом с сестрою в кафетерій. Він зараз активно згадував, як це робиться, але на розум нічого не йшло. Він не міг пригадати як це бути в кафе з сестрою і коли востаннє таке було. На розумі крутилися моменти, як його в дитинстві, навіть і потім, сестра називала Харрі. Коли вона злилася на нього то її «Харр-рі» перетворювалось на гарчання обуреної кішки, що дуже смішило його. А вона навпаки не могла стримати емоцій, бо Харрі не міг її серйозно сприймати після чергового «Хар-р-рі!» Взагалі йому не подобалось його ім'я. Але в такі моменти він його просто обожнював. Прийшовши в кафетерій, він допоміг сісти їй за стіл. Очікування замовлення не затягнулося. Вони замовили собі велику піцу і стали її чекати. Сиділи вони на м'яких шкіряних диванчиках один на проти одного. І просто розглядали один одного. Правда, Скарлетт пила томатний сік, а сам Харрісон його не любив. А оскільки він щойно випив чай, то і не замов собі напій. Говорили вони досить легко, хоча і були цим здивованні. Але певне почуття вини гнітило їх. І тут Скарлет сказала одну річ по якій містер Кук зрозумів, що вона вибачила його, але як відповісти він не знав:

- А як у тебе в особистому житті?
- Якщо коротко, то я сам.
- Я просто майже нічого про тебе не знаю! Читала в статі, що ти був на навчанні на планеті «ka bera» і тепер повернувся і тебе майже відразу назначили начальником поліції в нашому місті.
- Так, я проходив практику там, а потім мене рекомендували на звання старшого офіцера поліції, що теж потребувало навчання і практики. Ти знаєш, яке в нас навчання? Мінімум теорії і максимум практики. А на нашій планеті яка практика? Розмова з підлітком, що випадково побив скло в магазині? Тому нас і відправляють на «ka bera»,у цьому «прохідному дворі» дуже багато практики.

Харрісону Куку сподобалось, що так швидко тема розмови змінилася. Він сам не знав, для себе його теперішній статус. Ну, точніше, його статус зараз коливався, і тільки сам містер Кук мав вирішити, який він. І це все настільки бентежило його, що і він не мав бажання розповідати своїй сестрі все це. Точніше, він хотів поділитися, а от як вона на це зреагує на це, він сумнівався. А от на тему своєї роботи він міг говори досить вільно. А Скарлетт практично не змінилася. Вона могла підтримувати розмову лише поглядом, інколи ставили запитання, а ще рідше вона розповідала щось сама. Вони знову замовчали, проводжаючи робота-офіціанта поглядом. Він виїхав за межі кафе і зникнув в коридорах лікарні.

- Харрі, з тобою ніхто не зв'язувався з наших родичів? Можливо, ти сам когось зміг знайти?
- Ні, майже нічого не дізнався. Хоча і шукав.
- Ти ж прийшов опитати Джинні?
- Ні, я просто був поруч, і хотів подивитися на неї власними очима. Запитання будуть, але після дозволу лікарів і не від мене.
- А чому не від тебе? У тебе не достатньо повноважень?
- Ні, просто для цього є спеціальні люди, вони зможуть м'яко дізнатися інформацію і допомогти емоційно.
- Ти зможеш їм довірити власну племінницю?
- Скарлетт, хоча вона для мене племінниця, та чи відноситься вона до мене як до дядечка?
- Ну, вона знає, що у неї є «дядечко», - Скарлетт відділила це слово голосом. - Але вона не знає, що це ти.
- Як це? Я думав ти їм не розповідала про мене.
- Їй було майже 5 років, коли пропав Оскар, а з часом, і ти. І вона досить не погано пам'ятає свого «дядечка» і не раз докучала мені разом з Дженні цією темою. І, хоча ця тема у нас не піднімається, про тебе знають. І тепер, коли ти нарешті повернувся, я відповім їм на їхні запитання.
- Я теж не збираюсь ховатися, але давай відкладемо цю розмову з дівчатами. Хоча б на тиждень, не хочу розриватися між вами і цім розслідуванням.
- Добре, проведеш мене назад?

Хоча Скарлетт і запитала, вона не сумнівалася, що Харрі піде за нею. Вони пішли сходами, третій поверх був не високо, а ще було приємно просто йти поруч. Повернувши в коридорі, вони були здивованні синім світлом, яким виблискували жалюзі в палаті Джинні. Вони синхронно прискорили крок і

підійшли до дверей палати, комп'ютер сам їх відчинив і їм відкрилася картина, яка їх дуже здивувала. Ця картина настільки їх здивувала, що вони стали як вкопані в проході. Вони побачили, як дві дівчини сиділи на ліжку і дивилися якісь відео за допомогою 3D голографії. Найбільше здивування викликало те, що, для зручного перегляду, вони посунули ліжку і невеличку шафу в другій кінець палати, що взагалі не було потрібно робити, легше зменшити масштаб голографії і це вирішувало всі проблеми. І при цьому дівчатка їли піцу, а ще була пуста склянка від соку. Дівчата теж були дуже здивованні, видно в їхні плани не входило їхнє викриття, при чому мама прийшла не сама і це їх здивувало ще більше. Скарлетт перша вирішила, як зреагувати і тому промовила, Харрісон ще не чув у неї такого голосу:

- Я бачу, Джинні, ти себе почуваєш добре, і тому Дженні завтра може йти до школи, думаю, можна повідомити про це класного керівника.

Видно, Скарлетт добре розуміла хто був винуватцем цієї ситуації, тому що лице Дженні застигло і нічого не виражало, а потім там промайнула ще одна думка і у неї просто запалилися оченята. Вона швидко зіскочила з ліжка і побігла в сторону мами. Але вона підбігла до містера Кука і обійняла його. Дженні почала голосно і з таким сильним почуттям говорити:

- Дядечко Харрісон, як я рада вас бачити, я за вами так скучила!

Харрі був готовий до землетрусу, шторму і повені, він був готовий до боротьби з корупцією і до ловлі злодія, але до такого його життя не готовило. Він стояв і дивився то на Скарлетт, то на Дженні, і не зміг придумати нічого краще ніж просто далі стояти як стовп. Дженні продовжила:

- Ну що ви, не соромтеся, підійдіть і обійміть Джинні, вона теж сумувала за вами, а сьогодні вона пережила сильний стрес!

І почала тягнути Харрісона Кука до ліжка. Джинні теж була здивована діями сестри, але вона змогла покласти шматочок піци на тарілку і витерти руки серветкою. Але при цьому жодного смутку її лице не показувало, або радості возз'єднання сім'ї. Тільки тепер, коли Дженні відійшла від Харрі, Скарлетт змогла здогадатися, що тут коїться. Вона побачила полум'я бешкетниці в очах Дженні. Дженні хотіла таким чином перевести тему розмови від школи і від дійства, що було тут у палаті. Під час обіймів вона виключила голографію і викликала робота-прибиральника. Але зараз дивилась на містера Кука такими очима, що майже сама повірила в те, що казала. Місіс Скарлетт не дуже любили такі пустощі зі сторони Дженні і, зазвичай, вона їх не дозволяла. Але цього разу, вона вирішила не втручатися. По-перше Дженні знайшла

гарний вихід з ситуації, в яку потрапила, і те, як вона це обіграла, було варте одного дня у школі. По-друге, жертвою її жарту став Харрі, який, на думку Скарлетт, заслуговував деякого сорому. І Скарлетт явно хотілося подивитися, як Харрі буде викручуватися.

Невпевнені погляди, які Дженні кидала на маму, закінчилися, як тільки вона зрозуміла, що їй сподобався жарт. Вона відразу з упевненістю почала умовляти Харрі до обіймів Джинні. Коли Джинні зрозуміла, що жарт не припиняється і містер Кук не може нічого протиставити напору Дженні, вона почала відмовлятися, але Дженні почала заперечувати їй і розповідати нісенітниці про її велике бажання обняти любого дядечка. Закінчилось це незручними обіймами. Зазвичай такі ситуації виходять, коли хтось хоче обійняти людину, а та, в свою чергу, проти. Але тут проти були як і Джинні, так і містер Харрісон. Судячи по рухам які робила Дженні, вона займалась зйомкою фото. Скарлетт вирішила, що цього достатньо, тому промовила:

- Як ви вже зрозуміли, це містер Харрісон Кук, який нарешті повернувся з іншої планети. Він є моїм братом, про якого ви знаєте. А також він є начальником поліції в нашому місті і ваше подальше знайомство ми відкладемо на декілька днів, поки він не вирішить свої справи, - вона повернула голову до Харрі і повела далі. - Це мої дочки - старша Джинні, а ця бешкетниця Дженні, ми дуже раді твоєму поверненню і, думаю, скоро запросимо тебе на вечерю.

Харрісон набрав повні груди повітря і почав невпевнено говорити:

- Дорогі Джинні і Дженні, я хочу вибачитись перед вами... І дуже хочу познайомитись з вами і надіюсь, що ви дасте мені таку можливість.

Він поклонився племінницям і йому сподобалось те, що він побачив. Вирази обличь у сестер були чимось середнім між оцінюючим і очікувальним. Для містера Кука це означало, що у нього є шанси зблизитися з ними, і що на ньому не поставили хрест. Тут вперше заговорила Джинні:

- Містер Харрісон, ви прийшли мене допитати?
- Ні, я просто був поруч і тому вирішив заскочити і подивитись на тебе, – чомусь під кінець фрази він зніяковів.
- А це правда, що міс Браун ...
- Нажаль, так
- А той чоловік, що відкрив двері, з ним... все добре?

- Так, йому нічого не загрожувало, він є водієм тролейбуса і, можна сказати, що він врятував тебе. Нажаль, у нього не було шансу врятувати міс Браун, у неї була астма і, через помилку комп'ютера, він дізнався про ситуацію запізно, щоб втрутитися вчасно.
- А що взагалі сталося? – це вже говорила Дженні – Ми передивились новини і нічого не зрозуміли, точніше ніхто нічого не знає.
- Не хочу вас розчаровувати, але я сам знаю ненабагато більше. Був серйозний збій у тролейбусній капсулі, вона почала відкачувати повітря з себе, що призвело до наслідків. Чому сталося так і чи є взагалі хтось винуватий у цьому, я не знаю, – Харрісон трохи кривив душою бо він знав, що пропало тіло міс Браун, і він не вірив у такі збіги. Хоча, само по собі, це ще нічого означало.

Всі трохи задумались і Джинні використала цей час, щоб закутатися в ковдру поглибше, а Харрісон Кук тільки зараз побачив, що всі вже сіли, і тільки він стоїть біля ліжка Джинні. Йому було зручно стояти і він не бачив нічого поганого в цьому, просто він почув, як заговорила Скарлетт і вся ця незручна ситуація з дівчатами ніби трохи його відпустила. Але йому так захотілося залишитися подовше, тому він посунув крісло і сів. Уже сидячи, до нього дійшло, чому він відчував дискомфорт, на нього всі дивилися знизу верх. І це було неприємно, тому він ще сильніше захотів залишатися в кріслі. Полісмен розумів, що ситуація, яку влаштувала Дженні, була штучною і, в певній мірі, сміялася над ним, але це його не ображало. Більш того, йому навіть сподобалось це!

Скарлетт запитала:

- А хто ця міс Браун? Як ви познайомились?

На початку Харрісон думав, що це питають у нього і тому почав швидко шукати інформацію. Добре, що йому вже надіслали пару досьє і описів, але він явно не знайомився з нею, це стосувалося Джинні, йому теж була цікава ця історія тому він перевів погляд на Джинні і очікував її відповіді. А дівчина, в свою чергу, почала розповідати:

- Це було два тижня тому. Я щойно вийшла з роботи ...

Доповідна містеру Харрісону Куку, начальнику поліції у місті Куаиат Рей, від молодшого слідчого Крауна Бейла

«Всі капсули повернулися і перевірені. Тіло міс Браун ми не знайшли, але, здається, що знайшли її капсулу. Тут точно щось наплуталось, але в цій капсулі лежить тіло невідомого»

Розділ шостий

«Давай дружити?»

Джинні Хадсон була на роботі, у неї щойно закінчилися робочі години. Зараз було приблизно 14:00, але вона не сильно поспішала піти з неї. Просто сьогодні був чудовий день для роботи. Вона працювала в аналітичному відділку «Traibus company» в місті «Куаіат Рей». Офіс знаходився в будівлі майже біля самого моря. Біля неї був невеличкий пляж, де було зручно поплавати в морі, і багато хто використовував цю можливість, чи до чи після роботи. Але зовсім не море затримувало Джинні на робочому місті, хоча вона любила споглядати за береговою лінією. Її присутність на роботі пояснювалася двома причинами. По-перше, вона тільки стажувалася на це місце, і тому хотіла якнайкраще себе зарекомендувати. А друга причина була в тому, що їй дуже подобалась її робота. Дійсно, копатися в тонах різної інформації і шукати причини тієї чи іншої події, дуже подобалось Джинні. Тим паче, вона це робила не сама, у неї був помічник. Хоча він допомагав не лише їй, такий помічник був у кожного працівника в їхньому відділку.

- Аліма, скажи, будь-ласка, який спад користування тролейбусною мережею у літній час?

І, хоча в кабінеті крім Джинні нікого не було, вона почула жіночий голос:

- В середньому спад дорівнює 17%.

- А скільки це в людях?

- Якщо вас цікавить наш регіон, то це 124 тисячі пасажирів.

- І це кожного року так?

- Так, за останні 50 років, ця цифра коливається від 10% до 24%.

Аліма завжди відповідала досить точно, і знала відповідь на будь-яке запитання, правда, якщо відповідь можна поміряти, зважити або порахувати. А от якщо запити щось абстрактне, то тільки там починаються проблеми. Діло в тому, що Аліма була штучним розумом. Одним з багатьох на їхній планеті.

Аліму спеціально навчали збирати і обробляти великі масиви інформації. Взагалі, якщо взяти штучний розум, у повному розумінні, то Аліма такою не була. У нею не було творчих здібностей і їй важко було зробити креативний висновок з тієї інформації, що вона мала. На початку Аліму надали для аналітичного відділку для навчання самої Аліми. Для неї давали невеликі задачі, і на початку вона більше слідувала за тим, як з такими задачами справлялися люди. Але з часом стала допомагати, а тепер їй не було рівних по збиранню інформації. І хоча вона і досі навчається і розвивається, є зрозуміло, що вона не зможе перейти межу самоусвідомлення. На їхній планеті було багато таких штучних розумів, але тільки один з них міг перейти цю межу. Саме він зараз жив в музею штучного розуму.

- Аліма, нагадай який з кольорів найбільше подобається людям?
- Синій.
- А на другому місті?
- Сріблястий.
- А який зараз є самий популярний пристрій для пересування?
- Тролейбусні капсули.
- Ні, ти не зрозуміла, механічний пристрій для особистого пересування.
- Я не помилилась, це ти поставила некоректне запитання! А таким пристроєм зараз є вело трон.
- Це такий трьох колісний?
- Так це одна з адаптації пристроїв минулого. Відновленого з фото архіву, що залишився від перших колоністів.
- Дякую, зможеш скопіювати мої запити і відповіді окремим файлом і надіслати мені?
- Так, вже у тебе.

І, дійсно, не встигла Джинні домовити речення, як їй прийшло повідомлення про отримання файлу. Вона встала з крісла і попрощалася з Алімою. Спускаючись у ліфті вона розглядала крізь скло, як швидко наближається підніжжя будівлі. В такий час мало хто працював і Джинні не здивувалася б, якби вона була сама у всьому офісному центрі. Зазвичай робочий тиждень мав складати 25 годин і багато хто працював по 5 годин в день. Чи розбивали його на ранок і вечір, але час сіести практично завжди був вільний, хоча не

можна сказати, що було дуже гаряче. Насправді, особливої потреби в праці не було. Соціальний пакет покривав всі потреби населення планети. Але раніше на деяких планетах, де була повністю відсутня обов'язкова праця з часом стало помітно, що люди просто стають дурнішими, ніж це можливо. І тому зараз на всіх планетах думка, що «праця облагороджує людину» постійно підкреслюється і наголошується. А всіх незгідних «облагороджують» проти власної волі. Наприклад, на їхній планеті урізають соціальний пакет, який дається такій людині. Першим відключаються всі розважальні функції пристроїв, що має людина. А слідом йде доступ до всесвітньої мережі. Зазвичай далі цього ніхто не противиться роботі. Бо наступні йдуть цукерки і інші солодощі, діти часто лякали один одного тим, що може буди якийсь збій і тоді система відключить цукерки назавжди... Насправді, особливих проблем з цим не було. Мало хто зовсім не хотів працювати. І майже всі знаходили самі собі роботу до вподоби.

Джинні вийшла у в подвір'я і пішла по стежці до стоянки. На стоянці стояло 3 тролейбусні капсули, а це означало, що крім Джинні у офісі був ще хтось. Розмістившись у капсулі, вона ввела адресу призначення маршруту. Насправді, їй ще хотілося попрацювати, але сьогодні її молодша сестра Дженні попросила провести разом трохи часу. І саме тому Джинні зараз їхала до Дженні. Зараз у неї має закінчуватися урок історії, який проходив у містера Ганса Тьорнера вдома. Джинні подобався цей вчитель, хоча він був трохи дивакуватий, але він завжди з завзяттям проводив свої уроки і завжди хотів донести щось до учнів. Час для Джинні минув швидко, хоча вона поставила мінімальну швидкість капсули, але приїхала вона ще за 20 хвилин до завершення уроку. В капсулі вона сидіти не хотіла, тому вийшла і почала розглядати будинок, в якому провела багато часу.

Це був досить великий будинок, зараз він був кремового кольору. Джинні його пам'ятала і зеленим, і синім, і навіть жовтим. Містер Тьорнер любив міняти кольори свого будинку, але всередині він майже ніколи нічого не міняв. Він завжди казав «Мій будинок, як і люди, зовнішність міняє швидко, але внутрішній мир зберігає, бо саме це і є історія». Багато років Джинні і її однокласники не розуміли цієї фрази. Але, з часом, вони почули продовження або пояснення «... справжній історик – той, хто вміє відділити зовнішність від внутрішності якоїсь речі або події, бо час любить перемішати і те і інше». Джинні ніколи не бачила особливої користі з уроків історії, але їй настільки сподобалося, як викладає містер Тьорнер, що вирішила записатися до нього і пройти його повний курс, і вона не жалкує про це. Саме тому вона і порадила своїй сестрі теж обрати цей предмет для поглибленого вивчення.

Джинні зайшла в будинок, як завжди тут було досить тихо і трохи темно. Звичним рухом вона зняла кросівки і відразу поставила їх до взуттєвої полицки, що ховалася зліва від дверей, там було особливо темно. По вільних містах на полицці, вона зрозуміла, що на уроці присутньо приблизно 8 людей. Вона вирішила пройтися довшим шляхом до зали, де викладав містер Тьорнер. Вона любила цей будинок, тут кімнати переходили одна в одну і кожна кімната була не така, як минула. Містер Ганс Тьорнер робив з кожної кімнати невеличку виставку, або міні-музей. Наприклад, зараз дівчина йшла по залі, головною темою якого була колонізація їхньої планети. На одному з стендів були фотографії людей і їх біографії. На іншому показувалась еволюція поселення людей. Тут були різні дрібниці, чому обирали те чи інше місце для будівництва різних будівель. Дівчина пройшла в наступну кімнату, вона була про трохи пізніший період. Тут зібрана інформація про час, коли населення досягло 10 тисяч. І як вони закладали нове місто «Куаіат Рей» . Воно було розташоване біля моря, раніше перші поселенці боялися тут будувати. Але з часом вони набралися сміливості для своєї мрії.

Але проходячи по цих кімнатах, було зрозуміло, що тут не живуть. Чи то повна відсутність особистих речей, чи кахельна підлога, яка плавно переходила із кімнати в кімнату - все це говорило про те, що тут не живуть. Подейкують , що містер Тьорнер планує зробити зі свого будинку повноцінний музей. Але це і не дивно, з його захопленням історією, він точно зібрав достатньо інформації на кілька екскурсій. Можливо воно було і так, але містер Тьорнер не любив людей. Точніше не людей, а розмовляти з ними. Його рідні дуже здивувались, коли дізнались, що він почав викладати історію. Його запитали: «А ти знаєш, що при цьому треба розмовляти?». В той момент він хотів би образитись на ці слова, сильно захотів. Але він знав, що товариськість - це не його, і разом зі всіма посміявся над жартом. Бо тільки двоє людей знали справжні мотиви цього кроку. І сам містер Тьорнер не поспішав, поширювати круг лиць, знаючих цю таємницю. Хоча зараз він звик викладати учням, але проводити екскурсії незнайомим людям, та і по декілька сотень людей в місяць, він явно не збирався.

Джинні підійшла до зали, де викладав історик, це була найбільша кімната у будинку. Перехід з коридора в кімнату звично обрамляла арка. Цікавим було розміщення входу в кімнату, воно було у самому куту кімнати. І тому форма кімнати нагадувала ромб. У протилежному куту від входу стояв великий стіл містера Ганса Тьорнера. За ним стояло масивне крісло, з високою спинкою, в якому зараз сидів викладач. Хоча в кімнаті було аж шість великих вікон, зараз тут було досить темно. На одній з стін проектувалися якісь історичні кадри.

Хоча зараз технології дозволяли транслявати все це не на стіну, а прямо на погляди учнів, містер Тьорнер ставився до цього досить прискіпливо. Він любив викладати в такій обстановці, і це не завадило йому помітити, як до кімнати зайшла Джинні Хадсон. Він ледь помітно кивнув їй і продовжив свою розповідь:

- ... на сьогоднішньому уроці ми розглядали такі речі: Колонізація нашої планети корпорацією "ITY". Те, як вона створила компанію «Sentient and Mentality», яка, по суті, і є засновником всіх міст на нашій планеті, які всі, в тій чи іншій мірі, працювали над новим штучним інтелектом. І темою наступного уроку будуть такі питання: Які проблеми вирішували вчені для створення «висхідного» штучного розуму? Який прорив в цьому питанні вони зробили, і який результат їх спіткав? Ваша ціль скласти есе на тему «Який вплив на вас зараз мають події тих років?». Також, користуючись нагодою, хотів би подякувати міс Стесі Браун за цікавий розбір теми «В чому різниця між «висхідним і низхідним штучним інтелектом, а також їх потенціалами?». Дуже дякую!

Почулися аплодисменти учнів. Хоча учнів було не багато, але практично кожен активно хлопав долонями. Особливо сильно аплодувала Дженні, що сильно здивувало Джинні. По тому, хто не приймав участі у виразі вдячності, Джинні зрозуміла, хто така міс Браун. Дівчина років 25, у неї було довге чорне волосся, вона сиділа у крайньому кріслі біля вікна. Її лиця було майже не видно, бо вона збентежено дивилася на підлогу. Оплески були не довгі, але чуттєві, і це здивувало Джинні, тому вона надіслала повідомлення своїй сестрі, щоб вона надіслала їй запис виступу. Відразу після повідомлення руда голова її сестри почала швидко обертатися і шукати поглядом відправника. Побачивши не менш руду голову, Дженні підморгнула їй лівим оком. Але на цьому її реакція і закінчилась, вона знову почала дивитись на вчителя, але невдовзі від неї прийшло повідомлення:

- В мене трохи обрізана версія, я почала записувати через 3 хвилини після початку, зараз запитаю у інших.

Містер Ганс Тьорнер почекав, поки стихнуть овації і навіть трохи більше, поки на ньому знову зосередиться увага присутніх. А потім продовжив говорити трохи при піднятій голосом :

- Дійсно, дуже гарно вийшло у міс Браун розкрити цю тему. Надіємось, що вона знову зможе приділити нам часу наступного заняття, за тиждень і допоможе нам розібратись у наступній темі

Міс Стесі Браун піднялася зі свого місця і почала говорити. У неї був досить низький голос і вона говорила з легкою хрипотою, спочатку можна було подумати що вона була прихворівша.

- Дуже дякую вам за таку високу оцінку, але мені здається, що я її не варта. І, насправді, ви знаєте набагато більше за мене. А ці теми я добре знаю тому що пишу диплом на цю тему.

- То.. ми може розраховувати на вашу присутність на наступному тижні? – промовив викладач.

- Думаю, так, мені дуже сподобалось тут, у вас така приємна атмосфера. Дуже дякую всім, мені було приємно з вами познайомитись.

- Ну, на цьому можна сказати, що урок закінчився і що всі вільні, – у викладача сама по собі виникла широка посмішка.

Двоє дівчат швидко попрощалися і кудись побігли, а інші не поспішали. Практично всі перемішалися і почали неголосно говорити. Джинні згадувала, що вони теж не хотіли покидати це місце. У містера Тьорнера вдома була певна атмосфера дослідження, і тому хтось тут засиджується досить довго. Але зараз багато хто підійшов до міс Браун і почали її розпитувати про щось, а дехто підійшов до вчителя. Сама Джинні почала розглядати стіни у залі. Тут були різні дипломи і грамоти, які отримував містер Тьорнер. Сама Джинні вважала це не скромним, тим паче, все це висіло в кімнаті, де було найбільше людей, але їй все одно було цікаво їх розглядати. Зараз вона дивилась на грамоту за участь у змаганнях по шахах на їх планеті. Вона подумала, раз тут не вказується місце, яке зайняв Містер Тьорнер, то він не дуже гарно грав у шахи. Сама Джинні теж не дуже добре грала, хоча вчилися, їй казали, що шахи розвивають логіку, яка дуже потрібна для її професії, але далі, ніж дитячий мат, діло не пішло. Вона перевела погляд на наступну грамоту «Почесного учасника клубу істориків планети Тіркес». Всі ці документи були дуже гарними, різні голографічні візерунки підтвержували їх справжність, і привертати увагу, ніби казали: «Подивись, який я гарний!». На моменті коли Джинні розглядала грамоту під гучною назвою «Друг музею штучного розуму в місті Куаиат Рей» до неї нарешті підійшла сестра і сказала:

- Привіт, питала у всіх, і знайшла версію без однієї хвилини, всі інші ще менші.

Але Джинні не відповіла, бо продовжувала розглядати грамоту

- Ти що, ще не надивилась на цей «іконостас» однієї особи, за ті роки коли була тут?

- Дженні, ти така Дженні, – с посмішкою сказала Джинні.

- Я можу і образитись! – але довго вона не могла тримати серйозний вираз обличчя і дзвінко розсміялась, – Ну чесно, що ти на це ще не надивилась раніше?

- Якби ти звертала більше уваги на деталі, то помітила б, що ця грамота датується минулим роком, коли мене тут вже не було.

- Деталі, деталі, дрібниці! Та кому вони потрібні!?

До розмови неочікувано вступив містер Ганс Тьорнер, і, тому, обидві дівчини обернулися до нього:

- Джинні, ти як завжди помічаєш різні тонкощі, радий тебе бачити. Я навіть інколи сумую за тобою.

- Доброго дня, містер Ганс, ну, не потрібно так збільшувати...

Вона хотіла продовжити але поперхнулася, тому що їй прийшло повідомлення від Дженні: «Про іконостас могла б і посміятись, мене звинувачуєш у неувважності, а сама не помітила такий тонкий гумор!» При цьому сама Дженні дивилась таким доброзичливим поглядом на вчителя, а коли її сестра поперхнулася то її погляд наповнився здивування і співчуття до Джинні. Трохи прокашлявшись Джинні продовжила:

- Дійсно, не потрібно так говорити.

- Ну, що ти, Джинні, пригадай тільки той урок, де ми розглядали північний материк нашої планети, і як ти звернула увагу на прізвища двох дослідників. Я ніколи не звертав уваги на це! – він промовив до міс Браун, яка вже стояла поруч. – Це та сама учениця, про яку я тобі розповідав. Міс Стесі Браун, познайомся, це міс Джинні Хадсон, а це її молодша сестра Дженні Хадсон, – але він не зупинився і продовжив, - Джинні і Дженні, це міс Стесі Браун, вона зараз гостює на нашій планеті, бо готує диплом на тему штучного розуму. Дуже талановита дівчина, ми з нею познайомились якраз у нашому музею!

Джинні знову отримала повідомлення з наступним змістом: «Ми що дурні і не могли зрозуміти, як її звати при першому звертанні?». Джинні добре вміла зберігати спокійний вираз обличчя, але це було важче, ніж зазвичай. З деякою напругою вона сказала:

- Приємно познайомитись, судячи по оплескам, у вас гарно вийшла розповідь. Я жалкую, що не побачила її. Я навіть шукаю запис виступу, але поки повної версії я не знайшла.

- Мені теж дуже приємно з вами познайомитись, мені про вас так багато розповідав містер Тьорнер , це правда, що ви зараз працюєте аналітиком?
- Ну, я зараз тільки стажуюсь, але мені дуже подобається там працювати.
- Може ще якось зустрінемось? Містер Тьорнер казав, що ми схожі, – Стесі очікувально подивилась на Джинні.
- Так, обов'язково потрібно зустрітись ,– вони обмінялися контактами, а після Стесі запитала:
- То, може, вже сьогодні і зустрінемось?

Джинні хотіла вже ствердно відповісти, тому що їй дуже симпатизувала Стесі , але їй прийшло чергове повідомлення: « Навіть не думай, ти обіцяла цей день мені!» Джинні перевела погляд на сестру і відповіла їй таким самим способом «Будь ласка, давай на годинку? Вона тобі теж сподобалась! Я бачила, як ти аплодувала!» Але Дженні не відповідала і просто звичайно дивилась на Стесі. Коли пауза стала трохи незручною, Джинні зробила останню спробу: «Дженні , не потрібно так ревнувати!» практично відразу прийшла відповідь «Добре, але я розповім мамі про той випадок з Джорджом☺» Як тільки вона це прочитала, швидко почала говорити:

- Вибач, але сьогодні не вийде, просто сьогоднішній день вже розпланований, може завтра? І в тебе є повний запис твого виступу? Бо ми його не знайшли.

Стесі чомусь засміялась, і відповіла не відразу. У неї навіть виступила сльозинка з ока. На неї здивовано подивились, але вона сказала:

- Вибачте мене, просто пригадалась смішна ситуація, нічого страшного, зустрінемось наступного разу, увечері спішемося. Щодо запису, не можу допомогти, я такі речі не записую, це трохи віддає нарцисизмом.

Дженні подивилась здивовано на Стесі, однак в розмові про себе нагадав містер Тьорнер:

- Щодо запису, це не така і велика проблема. Раз у вас буде вечір вільний, міс Браун, то може ми більше обговоримо вашу теорію? Минулого разу вона мені здалася досить зайнятою. Я знайшов деякі факти, що і підтверджують це і протирічать їй. Хотів би дізнатись на це вашу думку.
- Так? Мені вже цікаво.
- Напевно, зараз учні розійдуться і ми зможемо замовити обід і це обговорити.

Тут втрутилась Дженні:

- Містер Тьорнер, то, що ви казали про запис? Ми просто поспішаємо.
- Так, в мене є запис, якщо дуже потрібно, я можу дати доступ до нього, – трохи подумавши, він дав доступ для Джинні, вона відразу і подякувала:
- Отримала, маю доступ до вашого архіву, а де тут цей запис?
- Використай пошук, – він їй посміхнувся, і додав, - я просто поспішаю, як і ви.
- Так, дуже дякую, ми підемо.

Невдовзі в будинку нікого не було. Сестри сіли в свою капсулу, а Стесі Браун і Ганс Тьорнер поїхали в кафе. Джинні і Дженні в капсулі переглядали виступ Стесі Браун. Воно говорила так просто і щиро, що це захоплювало подих. Хоча ця історична тема була наповнена науковим термінами їй вдавалося утримувати увагу слухачів. Зараз вона казала:

«... якщо просто підсумувати, то «низхідний» штучний розум - це коли в програму завантажують певну базу знань і дають правила дій у тій, чи іншій ситуації. Наприклад, як автопілот у капсулі, він знає всі дороги і знає правила руху транспорту, але такий штучний розум не спроможний покращити ці правила, або помітити ситуацію, коли ці правила не праві. Тобто, його основа- правила, і змінити їх він не в силі. Такі програми можна в певному розумінні називати «Штучним Розумом», тому що, частіше усього, вони знають правила краще за тих, хто ці правила писав. Вони є гарними виконавцями, але це їх межа. А у «висхідного» ШР зовсім інший підхід. В першу чергу, «висхідний ШР намагаються навчити різним почуттям і різними способами олюднюють його». Тобто, хочуть, щоб такий ШР керувався не чіткими правилами, а принципами. Але довгий час це ні в кого не виходило, поки тут, у вас на планеті, не підійшли до цього питання з іншої сторони, зі сторони асоціацій. Людьми в житті керують правила і принципи, якщо правила, це зрозуміло, що то що таке принципи і як їм навчити програму? Коли ми дивимось на хиткий місток через річку, ми ж з вами не згадуємо закони фізики і не вимірюємо пружність і густину дерева, з якого побудований міст? Нам в голову приходять сотні прикладів того, як саме на такому мосту хтось йшов і той зламався. І нехай ці приклади не реальні, а просто було у фільмі або в книжці або нам так розповіли. Але саме вони нас заставляють обійти стороною таке місце. Такий спосіб оцінювати щось є дуже ефективним. Наприклад, ми можемо побачити щось уперше, і сказати, чи вона нам подобається чи ні, ми зможемо за кілька секунд. Але, пояснити чому так або інакше, ми зможемо тільки через деякий час, коли розберемося

зі своїми асоціаціями. А це вже не так просто. Такий підхід для створення ШР є дуже цікавим, і він багато що змінив. Але для створення такого ШР, потрібно було вирішити багато проблем. Але способів використання «висхідного» ШР є набагато більше, ніж звичайного «низхідного». Але при цьому він є набагато небезпечніший ніж «низхідний». Хоча різниці між такими штучними розумами є набагато більше, ніж я вам розповіла, і кожен спосіб з цих двох направленостей ділиться ще на сотні. І все це, що я розповіла, дуже «притягнуто за вуха», але суть передає. Про різні проблеми, які виникали на шляху створення «висхідного» ШР, будуть розглядатися на наступному уроці, як мені розповідав містер Тьорнер. Дуже дякую за увагу!»

- Хм-м-м, – протягнула Джинні, – у нас теж була ця тема. Навіть я готувала невеличкий реферат. Ну, якщо чесно, то нічого нового я не дізналась, але мій виступ був набагато...

Джинні закінчила речення за сестру:

- Нуднішим!?

- Я хотіла сказати сухішим.

- Угу, але у тебе не вийде захвати правду від мене.

- Але при цьому у тебе не виходить знайти щось більше, ніж просто жарти. Взяла би и використала б свої розумові здібності для написання книжки!

- Важко знайти чорну кішку в темній кімнаті, тим паче, коли вона там померла.

- Це про твою совість?- Джинні посміхнулась, бо її сестра сторопіла, бо зазвичай це її хоббі жартувати, – Досить порожніх жартів, чому ти не захотіла зустрітись з Стесі сьогодні?

- А як же почуття власності?! Чи це не причина?

- Ну серйозно! Яка я тобі власність. І тобі, напевно, вона сподобалась, чому ні?

- Вона занадто схожа на мене, а дві мене - це забагато!

Тут Джинні засміялася і запитала:

- Крім того що ви обидві дівчата, я не знаходжу подібностей! Так і сказала б, що заревнувала її до мене!

- Так я познайомилась з Стесі Браун, вона мені сподобалась. Вона була кмітливою і скромною. Я навіть хотіла бути схожа не неї. Той вечір ми провели з Дженні. Але наступна наша зустріч, яка сталася через тиждень, вона багато змінила. Ми не змогли зустрітись не через день, не через два, тільки за тиждень. Знову у містера Тьорнера вдома. І та зустріч багато що змінила.

Джинні перевела погляд на свою сестру, її було нудно слухати цю історію, тому вона заснула. Її мати теж виглядала ніби спить. Тільки містер Гаррісон Кук і сама Джинні не хотіли спати. Тому вона продовжила

Гаррісон Кук, під час того як Джинні ходила до вбиральні, вирішив подивитись запис с камер спостереження в палаті. Йому було цікаво, що дивились сестри в новинах, і для чого їм було пересувати меблі по палаті. Швидко знайшовши потрібний момент він побачив голографію свого нового знайомого в повний ріст Ендрю Спенсера

Розділ Сьомий

«Невже це він..?»

Пройшов тиждень. Джинні Хадсон і Стесі Браун постійно намагалися зустрітися, але їх весь час відволікали різні справи. Найбільше, що їм вдалося - поговорити по відео-чату два з половиною рази, по 5 хвилин. Джинні не могла зрозуміти чому, але їй все більше і більше подобалась Стесі Браун, вона прагнула бути схожа на неї. Стесі була така самостійна, жила на чужій планеті, закінчує навчання, пише дипломну роботу, проводить власні дослідження. В той самий час Джинні гнітила думка, що їй не досягти цього. Вчора дівчата змогли домовитись, що побачаться сьогодні на уроці у містера Ганса Тьорнера, а потім виділити весь вечір. Тому Джинні зараз поспіхом закінчувала дописувати свій звіт, після чого планувала бути на уроці у містера Тьорнера. Їй дуже хотілося дописати його сьогодні. Це була перша її аналітична робота в «Traibus company». Їй тут дуже сподобалось, особливо Аліма. Вона була штучним інтелектом і настільки розумною, що навіть не вірилось. Вона знала відповідь на будь-яке питання, найважливіше в роботі у Джинні було ставити правильні запитання. Її доповідь була на тему літнього сезону і спаду користування транспортом. А точніше, як можливо зробити цей період більш зручнішим для людей. Суть проекту, що пропонувала молодий аналітик, складалася у тому, що в літній час, коли люди пересідають на механічний транспорт, забезпечити споживачів потрібним їм приладям. Джинні дуже подобалась одна фраза: «Якщо не можеш зупинити безумство, очолюй його!» Хоча те що на літо пасажери пересідають на механічний транспорт не було безумством, а просто сезонною зміною пріоритетів, це не означало, що цей порив неможливо очолити. Саме це вона і пропонувала, створити власну лінійку такого транспорту і зробити їх доступними. Такі суспільні проекти щедро спонсорувалась правлінням, і проблем з їхнім просуванням та реалізацією не було. Молодий аналітик саме дописувала свої висновки в звіт:

- ... тому такий соціальний проект буде гарною рекламою і зручним для кінцевого користувача. Також рекомендую вам ознайомитись з вибіркою інформації про побажання до таких транспортних засобів, як їхній колір, вага та влаштовані гаджети. Хочу звернути особливу увагу на обов'язкову можливість зручного перевезення таких транспортних засобів в універсальних капсулах. Наприклад у складеному вигляді в багажному відділку, як на малюнку де зображений велотрон.

Надіславши свій перший звіт начальнику відділку, вона досить швидко покинула будівлю. Поспішаючи на урок містера Тьорнера, Джинні хвилювалася за свою роботу. Діло в тому, що коли її запросили по-стажуватися в аналітичний відділок, їй мало що пояснювали. Давши їй тимчасову перепустку і познайомивши її з штучним розумом Алімою і двома

працівниками, що на той момент були на роботі, на цьому навчання і закінчилось. Жодних нормативів, правил складання звітів, термінів для роботи і багато інших речей, що напряду стосувалося її зайнятості, їй не дали. Навіть коли Джинні розпитувала про роботу, їй казали: «Роби на власний розсуд». А коли мова йшла про тематику її досліджень їй відповіли: «Все, що бажаєш» Такий інформаційний голод, щодо професії, дуже бентежив Джинні. Перші дні вона активно досліджувала, як правильно бути аналітиком. Але зазвичай знаходила інформацію, що вона і так знала, або те, що їй не стосувалося. У неї було занадто мало фактів, щодо того устрою, що був в аналітичному центрі «Traibus company». В першу чергу вона з пристрасстю допитала Аліму, про власну роботу і завдання. Нічого не дізнавшись Джинні почала обережно опитувати працівників, але жодного прикладу звіту вона не змогла побачити. На четвертий день Джинні пішла на крайні міри, вирішивши засидітися на роботі подовше, при цьому якнайбільше спілкуючись з працівниками. Пізно ввечері, коли їй вже дзвонила мама і просила повернутися додому, молодий аналітик пішов на крайню міру. Вона не хотіла провести день марно, тому підійшла до самого незнайомого працівника і прямо сказала:

- Мартін, мені забули надіслати зразок звіту, не міг би ти переслати мені щось зі свого архіву?

Мартін замислився і було видно, що він не зрозумів, про що йде мова. Але за кілька секунд він широко посміхнувся і сказав:

- Так, звісно, зараз трохи дороблю свою роботу і надішлю тобі якийсь майже готовий зразок.

- Дуже дякую, ти мене просто спас! до зустрічі, я буду чекати.

В той вечір, Джинні поверталася до дому щасливою. Але на ранок, перевіряючи пошту вона відкрила надісланий файл з багатообіцяючим приписом: «Тільки не роби точнісінько, як у мене» Відкривши цей файл, вона побачила, що він повністю пустий. Спочатку їй пришло на думку, що це якась помилка і перезавантажила файл, але він залишився чистим. Прочитавши більше про формат цього файлу, Джинні зрозуміла, що він може бути як і текстовим, так і таблицею, так і презентацією чи графіком. Одним словом, така собі, універсальна платформа, на якій можна зробити будь що. Джинні згадала цю незвичну посмішку Мартіна і зрозуміла, що від креативності до кретинізму не так далеко. З тих пір вона змирилася з тим, що їй ніхто не допомагає. І вирішила зробити те що їй казали: «Що хочеш і як хочеш!»

Тому зараз аналітик сильно хвилювалась, бо не знала, наскільки правильно вона зробила свій звіт і чи він був доречний. На цей раз Джинні виставила максимальну швидкість у капсулі, вона хотіла приїхати завчасно, щоб нічого не пропустити. До початку уроку ще 30 хвилин, а Джинні вже стояла коло будинку. Капсула, після того як випустила пасажирку, від'їхала у сторону і

стала чекати замовлення. Судячи по капсулах, що стояли на вулиці, Джинні була перша хто приїхав на урок. Підійшовши до будинку, той гостинно відкрив двері, і домашній комп'ютер повідомив, що вона зараз тут одна і що для неї Відкриті наступні кімнати. Подивившись на схему будинку, дівчина відразу пішла в сторону залу де проводились уроки. Такі моменти коли Джинні приходила в самотній будинок були рідкими, але і не щось занадто дивне. Вона підсвідомо чекала на такий розвиток подій, зайнявши своє улюблене місце, спробувала продовжити читати книжку по психології, але неї не вийшло. Спочатку її увага гасала між першим звітом і очікуванням, від сьогоденного дня, а потім прийшов містер Тьонер який повністю заволодів увагою Джинні.

- Привіт, Джинні, а я то думав, хто це прийшов найперший, і я майже вгадав.
- Доброго дня, містере Тьорнер, а ви не могли подивитись через електроний-журнал хто зайшов?
- Міг, але це не цікаво, я думав, що ти це розумієш.
- А, що історикам не можна користуватися відкритими джерелами?
- Я би сказав, що хороший історик використовує їх в останню чергу. Діло в тому, що якщо досліджувати щось цікаве, то таких джерел не існує. Або там багато хибної інформації, тому важливо тренувати свої дедуктивні здібності. До речі, аналітикам це теж не завадить.
- Можливо і так, а які у вас були ще варіанти, крім мене?
- Я думав, що це прийшла твоя сестра
- Дженні? Хм, а чому?
- Просто вона дуже цікавиться Стесі Браун, навіть на тижні заскочила, щоб поговорити про неї, – містер Тьорнер відволікся, його погляд почав дивитись крізь Джинні, за кілька секунд він сказав, – а от і учні, я би хотів переглянути деякий матеріал перед початком, тому я відійду, гарно тобі поспілкуватись. Після цих слів, вчитель відійшов до свого стола, відразу, як він сів у крісло, комп'ютер повідомив, що ця людина попросила її не турбувати. Не пройшло і двох хвилин, як до зали почали заходити учні. Група з п'яти дівчат зайшли в зал, серед них була і Дженні. Вони досить дзвінко при цьому сміялися. Але, побачивши історика і однозначний напис «Не турбувати», яку їм вивів комп'ютер дівчата притихли. Вони пройшли і сіли на один диванчик, схоже, що ніхто так і не помітив Джинні. Саме за цю особливість, їй і подобилось сидіти в "її куточку". Декого з дівчат вона знала, вони приходили до Дженні в гості час від часу. Взагалі Дженні була набагато дружнішою, ніж її старша сестра. Дуже рідко Джинні заздрила своїй сестрі, вона би не зізналася би у цьому навіть собі. Але та заздрість не було поганою, вона раділа за свою сестру. Дженні завжди легко було говорити з новими людьми і жартувати з ними, а ще легше їй було жартувати над людьми. Не те, що Джинні хотіла мати такі ж якості, але інколи їх їй не вистачало. Дівчата на диванчику замовили якісь сік, тому домашній робот поставив на скляний

журнальний столик, що стояв коло них, піднос з стаканами і графіном. Одна з дівчат, яка сиділа праворуч від Дженні, чомусь не пила соку. Тому Дженні дозволила собі, через меню визвати робота, щоб той приніс їй склянку напою. Знов повернувся той самий робот, наливши точно 80% об'єму стакану соком, і дуже поважно поніс його в сторону Дженні. Дівчата збентежено дивилися на робота, він взяв цей стакан і ніс його в сторону, де, як на їхню думку, нікого не було. Вони синхронно повертали голову за ним і не могли зрозуміти, що коїться, аж поки Дженні не простягнула руку і не взяла стакан. Коли вона не ворушилась її не помічали, усьому винне освітлення та схожість коліру одяжі та широкого крісла в якому вона сиділа. Взявши стакан, міні-хамелеон помахала дівчатам. Дівчина, що не смакувала напою, коли побачила Дженні тихесенько ойкнула, а інші були не менш здивовані. Тільки одна Дженні широко посміхнулась і побігла обійняти сестру. Зараз у неї був красивий рум'янець через сміх з дівчатами. Обійнявшись, вона сказала:

- Непогана спроба, сестричко, але нас так просто не залякати!

- Говори за себе! – трохи жалісно промовила дівчина, що йокнула і чомусь винувато продовжила, – ми тебе не побачили, ти давно тут?

- Ні, лише 10 хвилин.

Дженні почала моститися на крісло, де вже сиділа Дженні, воно було широким і могло помістити їх обох. Але сестра і не збиралась посуватись, тому Дженні сказала:

- Сунься, ми тут сядемо!

- Я вже тут сиджу, – і тихенько додала, щоб чула тільки Дженні, – ти ж прийшла з дівчатами, розважайтесь і далі, не звертайте уваги на мене

Дженні почала гру в поглядки з сестрою, вона напевно хотіла, щоб та поміняла свою думку, і нарешті посунулась. Але Дженні ніяк не хотіла піддаватись на гіпноз сестри, і тому та, стогнучи, розвернулась і пішла до дівчат. Ті явно раділи такому розвитку подій, і лише та дівчина, що налякалася промовила:

- А ти не хочеш приєднатися до нас? У нас тут вистачить місця на всіх.

- Дякую, але ні. Я раніше так любила тут сидіти, а зараз у мене немає таких нагод, тому я залишусь.

- Вона просто любить робити з себе «сірого кардинала», - промовила Дженні Невдовзі пішов цілий натовп інших учнів, вони, видно, поставили комп'ютеру задачу: бути на уроку за 10 хвилин до початку. От він їх і привіз сюди одним довгим тролейбусом. Вони заходили майже разом. Дехто перемовлявся, а хтось цілеспрямовано йшов, зайняти собі місце. Один з таких хлопців йшов прямо туди де вже сиділа Дженні і схоже не помічав її. Тільки коли він підійшов майже до крісла він помітив дівчину, що вже там сиділа. В той момент він став як стовп, група дівчат, що прийшла з Дженні, дзвінко засміялися, бо поглядали за ним зі сторони. Хлопець чомусь вибачився і

червоний сів так, щоб ця група дівчат його не бачила. Невдовзі прийшла і Стесі Браун, у Джинні було бажання відразу підійти і привітатись, але та прийшла не сама, а чомусь з двома хлопцями. І ті їй щось так розповідали і так жестикулювали, що починаючий аналітик відразу передумав. Хлопцям все-таки вдалося розсмішити Стесі, що та закриваючись долонями і, опустивши голову, сміялися. Її чорне волосся відразу почало допомагати заховати обличчя, як шовкова завіса в театрі. Але Стесі швидко схаменулася і поправила його за вуха, показавши хлопцям великий палець пішла в сторону Джинні. Напевно вона єдина, хто помітив її від самого початку, Джинні вскочила їй на зустріч і чомусь легко обійняла її. Стесі теж була не проти обіймів, і це вийшло так звично, ніби вони знайомі щонайменше декілька років. Стесі щиро посміхнулася і запитала Джинні:

- Як ти тут? Готова до уроку?
- Ні, я не готувалася, була зайнята на роботі, я дороблювала свій перший звіт.
- То тепер, тебе можна назвати повноцінним аналітиком?
- Напевно, що ні, мене ж ще не взяли на роботу і не заключили договір. Тому я ще вважаюсь практикантом, і не знаю чи взагалі я там комусь потрібна зі своїм звітом...
- Ти думаєш, що припустила помилку?
- Я не знаю, чи вибрала правильну тематику, і чи доречно його оформила, я просто не знайшла жодних стандартів.
- Ну, на рахунок цього не переживай, я стикалася вже з подібними аналітичними центрами і там завжди є одна особливість, розкажу потім, бо містер Ганс Тьорнер вже розпочинає.

І дійсно, вчитель вже стояв біля свого стола і оглядав учнів. Видно останні були привчені, що таким способом розпочинається урок. Тому вони припиняли перемовини і зосереджувалися на вчителі. Коли увага учнів досягла того рівня, якого бажав історик, він почав говорити:

- Радий вас вітати на цьому уроку, як ви вже знаєте, ми зараз розглядаємо ті теми, що особисто мені дуже симпатизують. Вони також є і важливими, бо це одна з найважливіших сторінок історії нашої планети "Тіркес". Вони тісно пов'язанні з тим, що наша планета є такою, яка є зараз. Нашу планету колонізували з певною ціллю, це розробка нового штучного інтелекту, який не був би схожий до всіх попередніх. Людей завжди вабила тема такого партнера, для всього людства. Але в кращому випадку виходив помічник, а от повноцінного партнера не як в нас не виходило. І, хоча люди також і параноїли, щодо цього питання, і постійно писали книжки, і знімали гало-фільми про те, як штучний розум починає мислити і вирішує знищити людство. Але люди не зупинялися і продовжували досліджувати це питання і хотіли, щоб їхній штучний помічник перейшов так званий рубікон, тобто лінію неповернення. Тобто вони хотіли створити поноціного партнера, тобто штучний розум. Але помічники залишалися помічниками на протязі довгих

років, настільки довгих, що багато хто і забув про свою параною, щодо штучного розуму. І от знаходиться група людей, які мають повністю новий погляд на проблему. Їхня ідея була настільки інноваційною і багатообіцяючою, що така поважна компанія як "ITU" вирішує заснувати нову дочірню-компанію під назвою «Sentient and mentality» саме для перевірки цієї ідеї. І не де-небудь, а на планеті, що знаходиться, в так званій, зоні «Золотоволоски», тобто планета, що пригодна до життя. Вони хотіли залишити цей проект повністю засекреченим. Тому вони виділили для цих цілей, віддалену, по старим міркам, планету. От так і колонізувалась наша планета, саме для дослідів зі штучним розумом.

Містер Тьорнер стояв по переду свого столу, і опирався на нього однією рукою. Друга ж рука була зайнята передачею жестів, які пасують до теми. Він діловито спостерігав за учнями і старався встановити зоровий контакт з кожним з них – це була його ідея, стосовно того, як зробити учнів уважнішими.

- На минулому уроці ми з вами розглядали два основних способи, які використовували вчені для створення ШР в минулому, а також дивилися на їхні відмінності і потенціал. А саме «низхідний» і «висхідний» способи. Міс Стесі Браун на минулому уроці забігла трохи наперед і розповідала про інновації з «висхідним» штучним розумом, які почали застосовувати на нашій планеті, а саме її думки про асоціації. Вона вірно підмітила, що потенціал у «висхідного» ШР більше, ніж у іншого. І сьогодні ми з вами поговоримо про проблеми які виникають при створенні такого штучного розуму.

Тут Ганс почав спосерігати за унями по особливому, відшукуючи самих не готових до заняття .

- У вас був тиждень для дослідження цієї теми і ви, напевно, роздумували про проблеми, які можуть виникнути для того, щоб навчити штучний розум принципам, а не правилам. І я впевнений, що у вас є якісь цікаві ідеї, хтось хоче ними поділитись? Так, міс Дженні Хадсон, будь-ласка.

- Ну, якщо ми говоримо про повноцінного партнера для людства, то одним з найважливіших проблем може стати гумор, – в залі почувся легкий смішок, але Дженні продовжила, – немає нічого поганого, якщо сам ШР не буде жартувати. Але якщо він не буде розуміти жарти, або не правильно до них ставиться, як багато з присутніх в цьому залі. Але на відміну від них, у нього буде можливість впливати на людство в цілому? Тому це є велика проблема! Він може образитись і як в нього прости вибачення?

Дженні сіла з таким виразом обличчя, ніби вона була королевою. Багато хто замислився, а декому навіть стало соромно. Містер Ганс підтвердив правоту Дженні:

- Дійсно, це є дуже важлива проблема, бо, наприклад, робот не просто образився, а почав мстити. Так, у кого ще є ідеї? Містер Уайтхед ,будь-ласка.

Почав говорити той хлопець, що не помітив Джинні в кріслі і потім смішно оторопів.

- Я вважаю найбільшою проблемою є правила якими буде керуватися штучний розум. Бо, хоча люди керуються принципами, але при цьому є правила, які спільні для всіх людей, щодо цінності життя і багато іншого. Наприклад, не має жодного суспільства людей, де вважається вбивство один одного нормальним. Тому, для штучного розуму потрібні як і принципи, для гнучкості у рішеннях, так і правила, які він не зможе перейти. Наприклад, як у фантастичному романі «Хоровод», були сформовані три правила робототехніки, без них ніяк не обійтися.

- Дуже влучна думка! Саме роздуми над цією проблемою наштовхнули на створення повноцінного штучного розуму уже працівників «Sentient and mentality». І саме про цю проблему буде невеличка доповідь, яку люб'язно підготувала міс Стесі Браун. Чи ви зможете нам допомогти у роз'ясненні суті проблеми і її вирішення?

Міс Стесі встала і вийшла до містера Ганса. Всім було зрозуміло, що вона не проти. Майже кожен затаїв дихання і багато хто точно увімкнув запис. Дехто відчував невелике напруження і тільки по самій Стесі цього не було помітно. По аудиторії почувся її голос з легкою хрипотою, яка оволоділа увагою не гірше, ніж сам містер Ганс Тьорнер:

- Однозначно, проблеми, які згадали містер Уайтхед і міс Хадсон, є дуже важливими. Але вирішення їх обох полягає в одному способі. Для штучного розуму потрібно встановити чіткі пріоритети важливості правил, якими буду керуватися ШР у майбутньому. І цей спосіб умовно можна розділити на дві складові. Перша складова - це ювелірне формування цих правил, друга - це час в який потрібно навчати цих правил, а також спосіб навчання штучного розуму цим пріоритетам. Давайте спочатку розглянемо першу складову. Якій би пріоритет ви би поставили першим? Або який пріоритет, на вашу думку є найважливіший? - тут Стесі обвила поглядом всю залу і дала можливість дійти висновку, і продовжила –Напевно, кожен з вас, поставив би такий пріоритет, як «щастя людей», на досить високий рівень. Чи не так? Люди дійсно бажають щастя і були б не проти, якби робот їм допомагав прожити ціле життя щасливими. Чи хтось помітив якусь нелогічність у тих тезисах, що я сказала? Чи є тут щось не правильне? Добре я продовжу розповідь. Живе такий собі робот Фред, назовем його так. Фреду сказали, що він повинен робити людей щасливими. Напевно його повідомили, що цей спосіб має бути не дуже затратним, також запевнили, що життя людей священне і його потрібно берегти. І от наш Фред думає, як досягти цієї цілі. Він питає у людей, що їм приносить щастя, хтось каже, що він отримує щастя від спорту, хтось від прочитання цікавої книги, а хтось любить відпочивати з сім'єю. І ці всі речі може назвати одна людина! Послухав наш Фред всі ці «рецепти щастя» і

нічого не зрозумів. Людей мільярди, у кожного власний рецепт. І, якщо допомогти комусь з фільмом і книжкою він може, наприклад, порекомендувати щось новеньке, або на крайній випадок почати писати свої книжки і знімати фільми. Це в теорії можливо, але як допомогти тим, хто втратив члена сім'ї? Як він може замінити його? І, виходить, що універсального і простого способу для досягнення щастя всіх людей немає? Чи є, як ви думаєте? – в залі стояла тиша і тільки вчитель посміхався, бо зрозумів, до чого веде Стесі. Джинні вже проходила цю тему, але в неї були тільки невеликі здогадки. Міс Браун продовжила, - Але наш Фред, досліджуючи тему щастя, може дійти такого висновку, наприклад, він побачить одну спільну рису у всіх щасливих людей. А саме хімічні процеси, які відбуваються у них в розумі, якщо бути дуже точною, то такі речовини, як серотонін і ендорфін, і подібні. У кожної щасливої людини цих речовин більше, ніж у інших. І наш Фред може прийти висновку, що людям просто потрібно давати ці речовини і всі люди будуть щасливими. Фред подивився, що для синтезу цих речовин в промислових масштабах нічого не заважає. Всі люди залишаються живими і при цьому будуть "щасливими" Тому він садить людей в капсули життєзабезпечення і накачує всіх речовинами «щастя». Він досягне своєї цілі, і всі люди будуть щасливими. Не буде нещасних випадків, стабільність «щастя» людям забезпечена на довгі роки. Він навіть продовжить людям довжину життя, він зекономить ресурси і вирішить низку інших проблем. Тоді, як пояснити нашому Фреду, що овочі в капсулах, що пускають слину, це погано? Як показати різницю між намальованим щастям і справжнім. Як допомогти дійти суті? Хтось йде шляхом накопичення різних правил, пунктів і підпунктів, які в кінцевому випадку заганняють Фреда в рамки звичного «низхідного штучного розуму». Бо будь-яке правило можна взяти і перевернути в дуже дивну сторону. Тому потрібні уточнення і надбудови з цих пунктів і підпунктів. Але наша мета «висхідний» штучний розум, чи не так? І от, для вирішення цієї проблеми потрібно правильне формування принципів. Всі побачили на прикладі, наскільки точно потрібно продумувати кожне правило для ШР І тут потрібно вирішити, коли саме потрібно навчати цих правил нашого Фреда. Відповідь полягає у тому, як мислять люди, тобто в асоціаціях.

Стесі всю свою розповідь промовляла чітко і виразно, не забуваючи про інтонацію. Джинні не було відомо наскільки багато нотаток у Стесі, але по ній зовсім не було видно, що вона ними використовує. Її чіткий і зосереджений погляд не просто так блукав по кімнаті, а вишукував кожного, хто сумнівається, щоб запевнити його. Можливо тому, деякі її однокласники її боялися, а дехто намагався її задобрити, використовуючи жарти.

- Містер Уайтхед згадував у людей одну особливість. Що у всіх людей, де б вони не родилися, є спільні правила. Наприклад, щодо вбивства, крадіжок, почуття справедливості і багато іншого. Це все закладено в нас від самого початку нашим Творцем. І тому будь де людина народиться, але буде дотримуватись підсвідомо цих правил. Хоча бувають люди, які частково відкидають ці правила, але дослідження вказують на певні моменти, що приводять до цього. Наприклад, неправильне виховання дитини, часом, дефекти мозку та інші. Але все це можна попередити і навіть виправити. Тому можна поставити, як аксіому, що потрібно вирощувати штучний розум на основі таких правил, але для того, щоб черговий Фред не був схожий на тисячі минулих роботів «низхідного» типу, не потрібно відразу завантажувати його всіма правилами, а поступово, з ростом його самоусвідомлення. Тобто, як ростуть діти, їх же не навчають столовому етикету відразу після народження? Дітей навчають поступово, і, так само, як у дітей немає можливості завдати комусь шкоди, так само і штучному інтелекту потрібно давати вплив на нас поступово. Отже можна підкреслити дві думки. Перше це хірургічна точність у формуванні правил для ШР, і друге поступове навчання цих правил нашого партнера, в залежності від важливості і само усвідомленням ШР.

І, от щоб такий спосіб був здійснений, потрібно навчити нашого Фреда, думати асоціаціями, це є дуже важливо. Тобто щоб була основа до якої Фред буде прив'язувати нову інформацію, але в основі будуть, ті правила які ми закладемо на початку. Це гарно пояснює приклад про те, що трапляється в нашому розумі, коли ми дізнаємося нову інформацію для себе? Ми беремо нову думку і приєднуємо до схожої, яку знаємо, і будуємо такі собі мости-зв'язки з тим, з чим пов'язана ця інформація,- У промовця на цих словах при піднялися брови, а на устах з'явилася помітна посмішка, також змінилася її поза. Вона стала більш відкритішою, ніби на цьому моменті вона повністю віддалася розповіді - Наприклад, ми дізнались таку інформацію, що полуниця, це не ягода, а вона відноситься до горіхів більше, ніж до ягід. Тому той, у кого алергія на горіхи, не може їсти полуницю. Але, якщо вийняти всі маленькі горішки з полуниці, така людина зможе спокійно споживати її. Ви цю інформації пов'яжете у себе в голові з такими темами як ягоди, горіхи, цікаві факти, алергія і такі інші. Тобто, ви зможете згадати цю інформацію, коли будете думати про одну з цих тем. І, виходить, що ця думка збережена один раз, але натикнутися на неї набагато легше, ніж звичайному комп'ютеру. Бо як збереже цю інформацію комп'ютер? В першу чергу він подивиться, що полуницю він вважав ягодою, і тому потрібно видалити цю застарілу інформацію, або зробити помітку «неправдива інформація», потім потрібно внести цю інформацію у розділ горіхів, в підрозділ лішіни в ще один підрозділ «помилкові ягоди». Точність тезисів і назв є дуже критична для того, щоб потім він зміг скористатися цією інформацією. Так само цю думку

потрібно внести в спеціальний розділ алергій. Ви бачите, скільки потрібно зробити дій, аналізу, визначення точних тезисів для того, щоб в майбутньому Фред міг використати цю інформацію. Це я мовчу про більш складніші речі, тобто про те, як цю думку використати в простій розмові в якості цікавого факта або жарта. Весь цей лінійний спосіб зберігання інформації зовсім не підходить для обробки великої бази даних і аналізу зв'язків між ними. Коли ви просто подумали: «Хм-м, цікаво» і весь процес збереження інформації на цьому і закінчиться, а наш Фред, який використовує звичний для комп'ютерів лінійний спосіб зберігання інформації, зависне. Тому новий спосіб зберігання інформації напряду впливає на спосіб мислення і на швидкість обробки даних і прийняття рішень. Тому якщо на початку кожного ланцюжка думок Фреда, будуть точно сформовані правила, це обереже нас від робото-апкаліпсису, а також прискорить саме мислення нашого Фреда. Але для того, щоб зберігати інформацію по-новому, потрібний новий носій інформації, з новою архітектурою максимально схожою на мозок людини. І компанія «Sentient and mentality» тут, на вашій планеті, під повною секретністю почала розробляти нові носії інформації для штучного розуму. Вони хотіли досягти концепції десятка найважливіших тезисів і принципів, а вся інша інформація зберігається навколо них і все це пов'язується асоціаціями. Через довгі роки вони частково досягли своєї мети, і нарешті, за довгий час, створили штучний розум який перейшов лінію. Це був не звичайний помічник, а повноцінний партнер! Щось середнє між висхідним і низхідним штучним розумом. На новому носії інформації і з новими способом мислення. Це був великий прорив за сотні років досліджень в цьому напрямку. І ви, напевно, знайомі з їхнім тріумфом, який знаходиться у музею штучного розуму у вас в місті. Можливо він не виправдав всіх очікувань до нього, але це не применшує заслуги вчених. Стесі майже на цьому і закінчила, всім дуже сподобалось. Містер Тьорнер доповнив розповідь Стесі прізвищами вчених і їхню роль у цьому проєкті. Далі було розглядання есе що він задавав учням, і їх обговорення. Взагалі все це нагадувало Джинні її дні навчання і навивало ностальгію. З цікавих моментів Джинні запам'ятала ще, як після уроку до її сестри підійшли учні і запитали її: «Про кого ти казала, коли говорила, що у нас в класі не розуміють жартів?». На що Дженні відповіла щиро посміхаючись: «Да я просто жартувала в той момент, ви що, не зрозуміли?»

Джинні і Стесі не затримались на довго, після уроку. Правда Стесі мала якусь розмову з містером Тьорнером, яка однозначно не була приємна для них, вони були роздратовані після неї. Джинні було цікаво про це розпитати, але не вважала своє знайомство з Стесі достатнім для такою теми. Наприкінці дня, коли вони обійшли багато цікавих місць у їхньому місті, більшість з яких Джинні не знала, вони перейшли до більш відвертіших розмов. Наприклад Стесі розповіла про свої не вдалі відносини з одним хлопцем на своїй

планеті. Взагалі Стесі сьогодні дуже дивувала Джинні, вона знала історію і різні цікаві місця у рідному місті Джинні краще ніж та проживши в ньому багато років. І от коли вони були на одинці в спеціальній капсулі для споглядання краєвидів міста з висоти пташиного польоту Джинні наважилася підняти тему , що її цікавила.

- А що трапилося між тобою і містером Гансом в тій розмові після уроку. Він був такий роздратований, це є досить незвично для нього?

- Я його запитала про домашнє завдання, яке він залишив для учнів, воно тобі не здалося дивним?

- Хм, не пам'ятаю, я не звернула увагу, я ж більше не вчуся.

- Він сказав написати есе про штучний розум, а точніше «Які є небезпеки, а також як ШР може використати лиха людина в поганих цілях». Нічого дивного не бачиш?

- Ну, тема незвична, але все в рамках дивакуватості містера Ганса. Хоча в мене такої теми не було, але, можливо, змінили програму навчання?

- Ні, її не міняли, я писала про для свого диплома про учову програму і ШР. І там, навпаки, говориться про важливість позитивного мислення. І про те, що не можна підіймати ненависть і почуття небезпеки перед штучним розумом. Про це я йому і сказала після уроку.

- Але, можливо, він, як звичайно, просто трохи перебільшив. В цьому немає нічого поганого. В кінці кінців, у нього завжди позитивна атмосфера на уроці, щодо штучного розуму.

- Я теж не хотіла би цього, але якщо він це робить з якоїсь іншої спонуки? Не обов'язково тут є ненависть до штучного розуму.

- Ну, а яка ж ще може бути причина? – здивовано запитала Джинні.

- Просто ти знаєш його довго і весь час дивилася на Містера Ганса як на дивакуватого вчителя. Я з ним познайомилась три місяці назад і деякі речі я сприймаю без власної прив'язаності. І деякі речі , вони є дуже дивні, занадто. В мене з'явилася одна теорія щодо особистих цілей містера Тьонера в цьому питанні, я сама не хочу бути права. Але думаю, як я перевірю, я з тобою точно поділюся нею.

- Особистих цілей у містера Тьонера? Ти серйозно?

- Не те що він якийсь злодій, просто це так пов'язано з його захопленням штучним розумом. Ну, це просто підозри помішаною на штучному інтелекті дівчини, що навіть пересікла пів галактики заради розмови з цією залізкоюю.

- Не кажи так, ти надихаєш своїм прикладом відданості цілі, яку поставила. Ну, я просто не можу сприймати містера Тьонера, як злодія. Я його давно знаю і це все не в'яжеться з ним.

- Давай так, я перевірю декілька своїх думок, і, якщо я знайду щось, через що потрібно буде переживати, я розповім все аналітику, добре? – Стесі

дивилась з такою приємною посмішкою на Джинні, що та майже забула посперечатися про свій статус аналітика

- Я ще не аналітик, я просто стажуюсь! - З бурчанням заперечила Джинні

- Ну, ти ще зранку відправила звіт, може вже прийшла відповідь?

І дійсно, Джинні і не помітила, як промайнув день, вже вечоріло і горизонт почав фарбуватися в червоний колір. Якщо згадати, то вони встигли пообідати, погуляти по парку, пограти в магнітний теніс і навіть покататися на човні в бухті. А зараз передніми був чудовий краєвид міста моря. І це було дійсно чудово, цей вечір приніс їм радість. Джинні і забула, що вимкнула прийом повідомлень, зараз вона увімкнула, щоб перевірити теорію Стесі. Воно була здивована кількістю цих повідомлень. Переглядаючи все, що їй приходило, а основна маса, це були жарти від Дженні. Вона не знаходила листа від свого начальника.

- Ні, ще не прийшло, від моїх контактів нічого такого немає,- розчаровано сказала Джинні.

- А щодо повідомлень від нових абонентів? Можливо, там спам, але раптом?

-Невеличка пауза змінилася голосними криками по всій капсулі.

- Так, мене взяли, так мене взяли! Є-є-ху! Ти в це повіриш? Мене взяли!

Джинні досить довго репетувала щодо своєї першої роботи. Вона надіслала кучу повідомлень, зробила пост в соціальній мережі і з особливим трепетом змінила статус зі стажера на аналітика «Traibus company». Вона просто світилася від цього. Після чергових спонтанних обіймів зі Стесі, вона почала хизуватися перед нею своїм контрактом, де значилося «аналітик Джинні Хадсон...» Тут вона почула запитання, яке здивувало її:

- Джинні, ти що, вже підписала контракт?

- Ну, так, а що тут такого?

- Але ти ж не встигла його прочитати і навіть ні з ким не порадилась!

- Ну, а що тут такого, я ж хотіла на цю посаду, що тут може поганого?

- Але крім посади є багато інших важливих пунктів! Скинь його мені, я перевірю, можливо він не простий.

- Скинула, але це серйозна компанія, вона б не стала дурити мене, навіщо це їм?

- Дійсно, це стандартний рекомендований контракт, але, Джинні, п обіцяй, що наступного разу будеш більш обережною. А що, якщо тобі сказали б переїхати на іншу планету? І не було б можливості розірвати договір просто так?

- Ну я ж казала, що все добре. Великі компанії так не жартують.

- Джинні, саме від них потрібно чекати чогось незвичного, – з сумом сказала Стесі.

Вечір закінчився для Джинні якнайкраще,після того вони ще два рази зустрічалися з Стесі. Але тему дивакуватої поведінки містера Тьорнера вони

не підіймали. Аж поки одного разу Стесі не позвала Джинні побачити щось на власні очі про містера Ганса Тьорнера. Вона сказала, що так просто Джинні не повірить. Джинні приїхала на дуже дивне місце. Вони сіли у капсулі Стесі і з вікна спостерігали за магазином дитячих речей під назвою «Малюк» і чогось чекали, Джинні не розуміла, чого саме. Але Стесі просила просто почекати. Через деякий час приїхав містер Тьорнер і вийшов прямо біля цього магазину. Ну, це було дивно, що містер Тьорнер цікавиться таким магазином, але нічого кримінального в цьому не було. Невдовзі до вчителя історії вийшов робот-консультант з цього магазину. Він був одягнений в тематичний блакитний костюм малюка. Робот повів вчителя історії не просто в магазин, а через службовий вхід до якихось окремих приміщень. Джинні почала ставити запитання, але Стесі сказала, що це ще не все. Через певний час приїхала вантажна капсула компанії «Always near» і звідти роботи почали носити якийсь коробки в службове приміщення. Невдовзі вони закінчили, але назад в капсулу вони не сіли, а залишились в магазині разом з містером Гансом. Тут Стесі сказала, що потрібно повертатись назад в готель, де вона жила, заради того, щоб показати ще дещо, що стосується містера Тьорнера. На всі запитання вона відповідала: «Коли повернемось до мене в готель, і я тобі покажу деякі папери і відео, у тебе не залишиться сумнів про вчителя історії. Вони їхали в капсулі в повній тиші. Джинні ніколи не бачила Стесі Браун такою, в це момент вона думала що Стейсі виглядає серйозніше ніж її мама. Від неї вона почула тільки таку фразу: «Я і не думала, що тут все настільки серйозно!».

Джинні їхала і придумувала різні виправдання для того, що побачила щойно. Це у неї виходило досить добре, і вона змогла придумати що найменше 4 варіанта розвідку подій, які все це пояснюють. Також вона думала про одного друга, котрого вплутала цю ситуацію. Вона не знала, що для Стесі це все виявиться настільки важливим, і зараз хотіла сказати, що це бачила ще одна людина, крім них. Джинні попросила послідувати за містером Тьорнером ще одного знайомого - це все було ніби жарт, тільки зараз по Стесі не було видно, що вона відноситься до цього, як до жарту. Коли Джинні набралася сміливості сказати про це, вона подивилась на Стесі Браун і побачила, як та тривожно дивиться на стелю капсули і переводить погляд з краю в край. Буквально за декілька секунд вона почула хрипи Стесі і коли хотіла запитати: «Що коїться?», але з горла у Джинні вирвався схожий хрип.

- Сумнівів немає, що план розкрутився?- сказав чоловік, сидячи в кріслі з високої спинкою.
- Все вказує на це, – доповідав чоловік по відео-зв'язку.
- Чи ми повністю готові до цього?
- Наскільки це можливо.
- Як проходить перекупка людей з списку А?
- Могли зустрітися тільки з №8 у списку, наша людина каже, що є хороші шанси на підписання контракту. Зустрічі з іншими відбудуться сьогодні після обіду. Не забувайте, після випадку у капсулі пройшло тільки вісім годин.